

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE — SOCIOLOGIE

Director : **DEM. I. DOBRESCU**
Președintele Uniunii Avocaților din România

COMITETUL DE REDACȚIE :

TR. ALEXANDRESCU Avocat, Direct. Contenc. B-pei G-le a Țării Românești
ALEX. CERBAN Profesor la Facultatea de Drept, București
IOSEF G. COHEN Avocat
GR. CONDURATU Fost Consilier la C. de Apel București, Avocat
RENÉ DEMOGUE Profesor la Facultatea de Drept din Paris

V. DONGOROZ Dr. în Drept din Buc. Avocat
ALFRED JUVARA Profesor Universitar, Avocat
Dr. ȘTEFAN LADAY Fost Magistrat jurisconsult în Oluj
D. NEGULESCU Profesor la Facultatea de Drept, București
I. GR. PERIETEANU Avocat
C. SIPSOM Profesor la Facultatea de Drept, București

C. STOEANOVICI Dr. în Drept din Paris Avocat
GR. TRANCU-IAȘI Fost Ministru al Muncii Avocat
P. VASILESCU Dr. în Drept din Paris Avocat
AL. VELESCU Dr. în Drept din Buc. Avocat
ALBERT WAHL Profesor la Facultatea de Drept din Paris

Secretar de redacție: **E. C. DECUSARĂ**, Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticii Judiciare

Membrii corespondenți pentru Paris : **EDOUARD LÉVY** și **SILVIU KRAINIC**, D-ri în Drept, Avocați, Paris

Membrii corespondenți pentru Polonia : **EMIL ST. RAPPAPORT**, Consilier la Curtea de Casație din Varșovia

ABONAMENTUL

Un an. p. B-ci, Case com., Autorit. 1400lei
" Avocați 1000 "
" Magistrați 800 "
6 luni prețul de sus pe jumătate

APARE ODATĂ PE SĂPTAMANA

în lunile Iulie și August

Apare odată la două săptămâni

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția și Administrația
București, Strada Artei Nr. 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON 13/29

S U M A R

- *Regele Ferdinand*, de Dem. I. Dobrescu;
- *Limita drepturilor*. O nouă lucrare a Prof. Louis Josserand, *Recenzie* de Eugen Petit;
- *Pentru salvarea Magistraturei*. *Noul spor*, de Trajan R. Scriban;

JURISPRUDENȚA:

- Curtea de casație s. I : *M. Munteanu cu The Danube Oil Trading C-ie Ltd.* (Coexistența a două mandate generale. Ultimul nu revoacă pe primul. Dreptul instanței de a aprecia concilierea lor. Art. 1555 C. civ. — Competința instanțelor de référé. — Retragerea pe nedrept a mandatului dă drept la daune. Art. 1847 c. civ., 31 l. j. o.);
- *Idem* : *Constanța General Ianescu cu Căpitan Barozi* (Successiuni. Inventar. Contestafie la inventar. Admitere. Scoa-

terea din inventar a averii contestate. Aducerea acelei averi la masa succesorală cu ocazia partajului prin efectul rezolutoriu al raportului. Înălțurarea testamentului că nu constituie testament. Nu sunt necesare formele din art. 170 pr. civ. — *Retract litigios*. Oferire fără depunerea sumelor prevăzute de art. 1402 c. civ. Bunurile zestrare sunt raportabile, dacă nu există dispensă. Din ce moment se face reintrarea bunurilor în succesiune. Consecințe cuprinse la dreptul terțiilor prin art. 494 c. civ.);

— *Idem* : *Charlota Goldemberg cu René Terdiman* (Când este admisibilă acțiunea principală în anulare de ordonanță de adjudecare din partea femeii măritate a imobilului său dotal? Art. 525, 559 și 568 c. civil);

— Curtea de apel Galați S. II : *Alex. Buholtz cu Primăria Galați* (Obligația locatorului de a procura locatorului pacinica folosință a lucrului închiriat. Art. 1420 al. 3 c. civ.).

REGELE FERDINAND

Regele nostru a murit. Regele Ferdinand a intrat în legalitatea și în egalitatea tuturor oamenilor înaintea morții pentru că în aristocratismul universal al naturei, legea morții universale este singura ei democrație. Impărații Romei, pe patul lor de moarte, spuneau că simt că încep să devină zei. Ar fi putut mai bine să spună că în fața morții, ei simt că încep să devină oameni, pentru că regii sunt oameni, numai când se nasc și numai când mor. De la naștere și până la moarte, ei sunt d'asupra oamenilor. Supuși legilor naturei, ei sunt d'asupra legilor umane și trăiesc într-o atmosferă de mul-

țimea ispitelor și de ușurința păcatelor. De aceia regilor, le este greu să fie și regi și să rămână și oameni. Numai marile suflete, numai regii și prin tron și prin însușiri, pot să mai rămână legați de tot ceiace este omenesc. Virtuțile regilor sunt mai morale de cât ale supușilor, pentru că virtuțile lor sunt mai anevoioase; iar păcatele lor sunt mai puțin vinovate, pentru că ei trăiesc în spuză ispitelor și în ușurința păcatelor.

Și cu toate acestea, din cauză că ei răspund de viața popoarelor pe care le conduc, regii sunt judecați, nu după ușurința ispitelor, ci după greutatea datoriei lor.

Regii sunt judecați ca zeii lui Heraclit. Ei sunt considerați ca regi neputincioși, dacă

vor dar nu pot și ca regi răutăcioși, dacă pot dar nu vor, să ridice cu un grad mai sus fericirea supușilor. Și în politică, între regi neputincioși și între regi răutăcioși, nu este nici o deosebire, pentru că pe regi îi judecăm după rezultatele domniei, iar nu după intenția domnitorului. Intenția este un criteriu moral iar nu politic. Singurul criteriu al politicei este rezultatul ei, pentru că chiar cu cele mai bune intenții din lume n'ai dreptul să nenorocști un popor întreg.

După aceste criterii vom judeca și pe Regele Ferdinand ca om, ca patriot și ca rege constituțional.

Ca om, regele Ferdinand, a fost un om bun, timid, cult și inteligent, cu o inteligență receptivă iar nu creatoare. El n'a avut nimic din filosofia austeră și stoică a regelui Carol. În el omul și-a păstrat independența față de lege și legile naturei au învins de multe ori legile protocolului. Omul a avut să îndure adevărate drame familiale, pe care poporul său n'a putut să le judece obiectiv, pentru că n'a putut să cunoască adevăratele lor cauze. Din această pricină poporul a judecat nenorocirile sale familiale, cu sentimentele comune omenesti, care sunt severe pentru părintele care-și desmoștenește copilul și binevoitoare pentru un moștenitor de tron care-și pierde tronul.

Omul bun a fost și un sentimental, pe care-l arată accentele sincere și de multe ori sublime din discursurile sale; îl arată civilizația sa față de toți minoritarii, fără deosebire; îl arată gestul său îndrăzneț de a vizita Liga Națiunilor. Regele Ferdinand a fost un umanitar realist.

Ca patriot, Regele Ferdinand a dat pildă de patriotism tuturor românilor. Patriotismul său era așa de cald, încât el i-a dat putința să aibă intuiții clare pentru viitorul principiului național.

Un rege de alt neam, cu toate prejudecățile șoviniste, nobilitare și monarhice ale unei ilustre familii domnitoare streine, a avut totuși puterea, să învingă toate fatalitățile sângelui, să n'asculte de cât de glasul datoriei către noua sa patrie și să lupte contra patriei sale de origină. Spectacolul a fost măreț prin stoicismul său și prin leali-

tatea sa, care au contribuit în mare parte la realizarea României Mari. Prin cavalerismul său, în marele războiu, Regele Ferdinand, a ridicat prestigiul țării în concertul statelor civilizate. Pentru lumea civilizată, Regele Ferdinand a fost «descoperitorul» României.

Ca păzitorii ai fericirii publice, regii sunt judecați după gradul și după natura fericirii, cerută de fiecare timp. În domnia războiului, regii sunt judecați după numărul victoriilor militare; în domnia religiei după numărul bisericilor ridicate; în domnia economiei politice, după numărul spicelor de grâu, produse mai mult de cât precedesorii lor. În domnia modernă a justiției, regii sunt judecați după gradul de legalitate pe care ei au realizat-o între supușii lor. Și legalitate însemnează democrație, pentru că democrație însemnează întinderea binefacerilor legalității, la toți cetățenii țării fără nici o deosebire.

Gardianul legalității, gardianul dreptului cetățenesc este conștiința cetățeanului, este civismul și moartea civismului este politicianismul, pentru că politicianismul înseamnă ilegalitate și imoralitate publică, înseamnă descurajare civică, înseamnă decadența generală morală și economică. Pe când legalitatea este expansiunea vieții sociale, ilegalitatea este deprimarea ei. De aceea, regii timpului nostru, sunt judecați mai cu seamă după gradul de legalitate, de democrație și de civism pe care ei l-au realizat în domnia lor.

Ca păzitor al legalității publice, Regele Ferdinand a fost un rege constituțional, care a păzit formele reci și uscate cerute de Constituție. Pentru că sunt două feluri de regi constituționali: regi constituționali din rațiune și regi constituționali din înclinațiune. Regii constituționali numai din rațiune, sunt regii inteligenți, fără înclinațiuni democratice, dar care știu să păstreze forma constituțională, pentru că prin ea însăși, nu poate îngrădi voința unui rege și nu poate schimba fondul despotism al unei țări. Ei acordă ușor orice drepturi politice și constituționale fără nici o teamă de democrație. Din această cauză un despot inteligent, ar putea să acorde

drepturile cele mai largi republicane, care nu vor putea desființa despotismul său. Republica romană era o republică despotică și în tiranie, republicanul Sylva n'a fost întrecut de Impăratul Nerone.

Regele Ferdinand a fost un monarch constituțional din rațiune, care respecta formele constituției, dar nu pune a inimă în aplicarea ei. Tripla carapace de prejudecăți așa de inerente originei și rolului său, l-a ținut de parte de influența democratică. Mediul monarhic, atavic făcuse din Regele Ferdinand un exagerat al autorității. Un rege de origine Hohenzolern și deci cu constituție sufletească bazată pe privilegiile familiale, pe privilegiile nobilitare și legat, prin interesele coroanei sale, de interesele burgheziei domnitoare, nu putea să aibă o inimă receptivă, pentru adânci convingeri democratice. Constituționalismul său era de formă democratică, dar fondul lui era bazat pe teoria bunului despot, al lui Platon și al religiei creștine, care îi numai asupra sa singur, realizarea fericirii obștești. El era un rege iubitor al poporului dar nu un rege democrat, pentru că el vrea să guverneze pentru popor dar nu prin popor.

Nu numai că Regele Ferdinand, n'a încurajat formarea democrației și civismului român, care ne-ar fi scăpat de politicianism, dar în observarea formelor constituționale, el a încurajat totdeauna dictatura care prin teroare distrugea, orice început de civism și de democrație.

Din exagerarea autorității sub Regele Ferdinand, eșa exagerarea militarismului politic, pentru că, nici o țară din lume n'a avut după război atât de mulți militari în politică și în administrație. Eșa militarizarea justiției cu starea de asediu și curțile marțiale permanente, care jigneau și desființa justiția civilă, cu care era în permanent conflict. Eșa exagerarea și abuzurile funcționarismului. Eșa exagerarea puterii executive, care desființa și puterea legislativă și puterea judecătorească. Eșa dictatura teroristă, care desființa toate drepturile electorale, toate libertățile cetățenești, și care conducea țara cu violența și cu excrocheria politică. Eșa politicianismul, cu jaful în averea statului și

cu fiscalismul sălbatic, care însoțește politicianismul jefuitor ca umbra pe om. Eșa imoralitatea publică și revolta opiniei publice. Eșa învrăjbirea provinciilor, învrăjbirea claselor, raselor, confesiunilor și partidelor. Noi juriștii, sfințitori sinceri ai legalității, trebuie să deplângem ilegalitatea universală, care a invadat statul român sub domnia Regelui Ferdinand. Din cauza exagerării autoritarismului, bunul Rege Ferdinand se ridică pe tronul României și murea pe tronul Sodomei.

Prin lealitatea sa și prin patriotismul său regele Ferdinand ne-a dat România Mare. Fie ca prin legalitatea sa, Regele Mihai să ne dea România Nouă și să fie «Regele legalitar», sau cum spuneau egiptenii regelui lor, să fie «legea vie».

DEM. I. DOBRESCU

LIMITA DREPTURILOR O nouă lucrare a prof. LOUIS JOSSEMAND

Oricare individ, odată ce apare în viață, devine un centru în jurul căruia radiază drepturile garantate de legile țării sale. Aceste raze nu sunt însă nelimitate. Individul nu vine cu ele pe lume, dar le găsește create de mediul social în care începe a trăi. De aceea razele de drepturi aparținând tuturor indivizilor dintr-o societate la un loc nu sunt în linie paralelă, ceea ce ar face să nu se întâlnească nici odată între ele. Oblige fiind, ele se întretaie și limita lor trebuie să fie tot mai la punctele de întretăiere.

Create în interesul individului, dar mai ales în acela al societății — care este compusă din toți indivizii la un loc, — drepturile indivizilor în particular trebuie să aibă în prim rând un caracter social și în al doilea o limită, adică o finalitate, acolo unde încep să jignească drepturile altora.

Este permis cuiva să uzeze de dreptul său, adică de o facultate ce-i este acordată și garantată prin legi. Acest uz însă trebuie să fie făcut cu bună credință și așa fel încât să nu jignească drepturile altora.

Altminteri ne găsim în cazul unui abuz de drept, care atunci când pricinuește altuia un prejudiciu, dă naștere în favoarea acestuia din urmă la o acțiune în daune.

Teoria aceasta, atât de contestată de unii autori, vechi din timpul Romanilor, este astăzi aplicată în mod curent de jurisprudența mondială. Sunt legislații civile care o recunosc în mod formal. Așa avem legislațiunile germană, șviterană, austriacă și sovietică. Altele numai implicit (Belgia, Italia, Spania, Țările scandinave, Turcia).

D. Louis Josserand, eminentul decan al facultății de drept din Lyon, în volumul de curând apărut (Dalloz, 1927) studiază problema în mod complex, mai întâi din punct de vedere jurisprudențial, pentru a sfârși cu o teorie generală a acestei materii. Volumul înti-

tulat: „De l'esprit des droits et de leur relativité”, este o amplificare și punere la curent a unei alte lucrări de valoare a d-sale tipărită în 1905 sub titlul: „De l'abus des droits, și epuizată imediat.

Utilitatea acestui volum, atât din punct de vedere teoretic, cât și mai ales practic, este evidentă pentru juriștii noștri, multe din problemele la ordinea zilei fiind soluționate magistral.

Ceeace po noi Românii trebuie să ne măgulească însă, este că în partea bibliografică autorul citează următoarele teze de doctorat ale compatrioșilor noștri: Corbescu Paris, 1903), Dobrovici (Paris, 1910) și Bardescu (Paris, 1913).

EUGEN PETIT

Consilier la Curtea de apel din Iași

PENTRU SALVAREA MAGISTRATURII

NOUL SPOR

La salariul actual mi s'a adăugat un nou spor de 2400 lei lunar, ceia ce face anual 28.800 lei.

Din el restitui Ministerului de Finanțe 5000 lei sub forma impozitului global și 8000 lei mai dau proprietarului reprezentând sporul chiriei în baza legii din April 1927.

Deci, din 28.800, scăzând ceia ce reia Statul și proprietarul, rămâne 15.800, adică un spor netto profitabil mic de 1316 lei lunar.

Față de scumpetea actuală, sporul e departe de a fi numit spor pentru îmbunătățirea stării materiale a magistratului.

Trebue de reținut că, peste un an și câteva luni ne aruncă proprietarii pe drumuri dacă nu se prelungeste regimul protecționist, deci, începând dela 1 Ianuar viitor, trebue începută opera serioasă a normalizării salariilor.

Este indiscutabil că proprietarul are drept la spor, fiindcă jus suum cuique tribuere, dar și funcționarul, în special magistratul, trebue pus la adăpostul mizeriilor viitoare.

Guvernul actual, totdeauna la 1 Ianuar și 1 Iulie, în mod regulat, a dat sporuri funcționarilor și tot de la el așteptăm salvarea.

Incontestabil că funcționarul, indiferent de mărirea ori micșorarea salariilor, în timpurile acestea grele, trebue să dea tot concursul patriei nețârmurit și necondiționat pentru consolidarea neamului.

Cu salariul actual nu se poate ține înalt prestigiul funcțiunii, pe care-l doboară hainele rupte și ghețele cârpite.

Apoi, economiile dela hrană distrug trupul, iar omul mai are nevoie și de altele, ca, cumpărarea cărților, recreațiuni sufletești, educația copiilor ori căutarea sănătății.

Azi, acestea sunt lucruri imposibile.

Magistratura cred că merită un tratament aparte în stat!

Relativ la justiție, dela d. Stelian Popescu, actualul ministru al departamentului dreptății, omul care în totdeauna a apărut călduros magistratura, așteptăm, după cum a promis, îmbunătățirea stării materiale și morale, adică, salarii tinzând mereu spre normal, plus gonirea politicianismului din jurul nostru, care s'a prea amestecat la numirea, transferarea și înaintarea magistratilor.

TRAIAN R. SCRIBAN

Președinte Jud. Herța — Dorohoi

INALTA CURTE DE CAS. ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 5 Iunie 1925

Președinția a-lui EM. MICLESCU, Președinte
M. Munteanu cu Soc. The Danube Oil Trading C-ie Ltd.
Decizia No. 1493.

Mandat. Coexistența a două mandate generale. Ultimul mandat nu revoacă pe cel anterior. Dreptul instanței de fond de a interpreta concilierea lor. Art. 1555 c. c.

Ordonanțe prezidențiale. Competința instanțelor de référé. Tranzacție între părți cu privire la proprietatea unor bunuri. Aparență de titlu valid. Instanțele de référé pot decide pe baza lui. Art. 66 bis pr. c.

Mandat. Retragerea pe nedrept a lui. Dă drept la daune. Nu se poate cere reintegrarea în administrarea bunurilor prevăzute în mandat. Art. 1847 c. c. și 31 L. J. Oc.

1) În cazul când este vorba de două mandate generale date la două persoane deosebite, nu poate fi loc la aplicarea prezumțiunii, „juris et de jure” de revocarea automată a primului mandat prin cel posterior, prevăzută de art. 1555 c. c., căci această regulă privește numai mandatele generale.

În acest caz instanța de fond este în drept a interpreta concilierea și coexistența acestor două mandate generale.

2) Instanțele de référé fiind autorizate a face numai un examen sumar al titlurilor părților, în speță instanța de fond, judecând pe baza art. 66 bis pr. c., s'a putut întemeia pe o tranzacție intervenită între părți și a stabili, pe temeiul ei că bunurile în discuțiune au a rămâne în posesiunea soc. intimată, întrucât această tranzacțiune nu a fost anulată, iar printr'înșa însuși recurentul recunoaște dreptul de proprietate al intimatei asupra acestor bunuri și că dânsul are numai dreptul de a le administra, ca administrator delegat, mandat care fiindu-i revocat, dânsul nu are nici un titlu a cere reintegrarea în posesiunea bunurilor prevăzute în tranzacție independent de modul cum a fost scos din stăpânirea lor, — iar chestiunea proprietății bunurilor este de fond.

3) Mandatarul a cărui mandat a fost retras chiar pe nedrept, are cel mult o acțiune în daune și dânsul nu poate cere reintegrarea în posesiunea bunurilor din cari a fost scos.

Curtea,

Ascultând raportul d-lui Consilier T. Magheru, pe intimată prin av. săi, R. Elias și Em. Pantazi, cari arată că recursul este inadmisibil și cere respingerea lui, ca atare, deoarece, ulterior introducerii recusului, recurentul a introdus o cerere de sechestru judiciar asupra averii în litigiu și și-a retras cererea sa prin care solicita suspendarea executării sentinței pe care o atacă azi cu recurs — ceiace implică achiesarea recurentului la sentința atacată; pe recurent, prin avocații săi, Istrati Micescu, Henri Șuțu și C. M. Climescu, cari cer respingerea incidentului.

Curtea,

Considerând că achiesarea unei părți la hotărârea pronunțată împotriva sa, poate rezultă fie dintr'o declarațiune expresă, fie în mod tacit, din fapte și împrejurări care implică consimțământul părții la executarea voluntară a hotărârei și renunțarea la exercitarea căilor de atac acordate de lege în contra hotărârii;

Că astfel întrucât în speșă, din cercetarea actelor invocate de intimată, nu rezultă pretinsa achiesare tacită;

Respinge incidentul;

După care, sau ascultat din partea recurentului: d-nii avocați Henry Șufu, Istrate Micescu și C. M. Ciimescu, din partea intimății d-nii avocați R. Elias și Em. Panlazi.

Deliberând,

Asupra recursului făcut de M. Munteanu în contra deciziei Nr. 219 din 1925 dată de tribunalul Iași s. I-a în cauză cu „The Danube Oib trading Company of Romania Limited”, cu sediul la Tg.-Ocna, județul Bacău;

Văzând motivul I de casare astfel formulat:

„Generalul Henley, președintele Consiliului de Administrație al societății Danube, denumire care nu-i dă nici un drept de reprezentare a societății și nici de acționarea justiției făcând o plângere nedreaptă în contra parchetului din Bacău a obținut după ce parchetul se devestise în favoarea judeului de instrucție de cercetarea afacerii (un pretins abuz de încredere ce l-aș fi săvârșit în calitate de administrator al averii... în detrimentul societății) deși dreptul de proprietate asupra acestei averi formează obiectul de discuțiune între mine și societate, printr'un act de autoritate cu desăvârșire ilegal și în afară de sfera competenței sale, deposedarea mea și punerea sa în stăpânirea de fapt a întregii acestei averi, operațiunea aceasta săvârșită de d. prim-procuror al Trib. Bacău se dovedește cu certificatul anexat la dosar.

„Indiferent de relațiunile juridice dintre mine și Societate, indiferent de drepturile ce unii și alții pretind asupra averii — a posesiunii și a administrațiunii ei — e pe deplin stabilit că în momentul în care am fost deposedat eu singur și în numele meu stăpâneam și administram.

„Societatea, iar nu Generalul Henley, nu avea decât un singur drept acela de a cere pe calea justiției recunoașterea pretențiunilor ei asupra averii și odată stabilite dacă ar fi fost în măsură să restabilească să aducă la îndeplinire hotărârile și ar fi obținut fie pe cale principală, fie chiar pe cale sumară a referului dacă această cale i-ar fi fost deschisă.

„Nu era în drept societatea și încă mai puțin generalul Henley, ca prin forță să mă deposedeze și ceea ce nu poate face singură, nu putea face nici prin ajutorul organelor respective, pentru că aceste organe au obligațiunea de a face ca ordinea să fie respectată iar nu să contribuie la tulburarea ei. Față de actul parchetului am cerut pe calea referului desființarea măsurii luate de primul procuror și repunerea mea în stăpânirea de fapt a averii, adică restabilirea statului „quo ante”.

„Cererea fiind întemeiată am obținut câștig de cauză.

„După aducerea la îndeplinire a ordonanței câștigătoare, generalul Henley în calitate de președinte al societății Danubiene, calitate în care se pusese în stăpânirea și administrația averii, a declarat apel, pe care tribunalul l'a respins, iar în urmă Inalta Curte admitând recursul generalului Henley a casat sentința tribunalului Bacău, a trimis afacerea în judecarea din nou a tribunalului Iași.

„Acesta de astădată, fără a ține seamă de nici una din apărăerile noastre a admis apelul generalului Henley, a reformat ordonanța și a ordonat repunerea acestuia în stăpânirea și administrarea averii ce-i fusese predată de parchetul tribunalului Bacău.

„Înainte tribunalului Iași, problema s'a desbătut cu desăvârșire în alt chip de felul cum se desbătuse înainte tribunalului Bacău.

„În adevăr, am arătat instanței de fond ca generalul Henley în calitate de președinte al societății conform statutelor nu are nici un drept altul, decât de a convoca adunările directorilor și de a le prezida, că reprezentarea și conducerea societății o are comitetul de Directori (vezi articolele...) că deși Generalul Henley pretindea acum a fi și procuratorul societății, apelul făcut de d-sa a fost făcut în această calitate

asa dar nu putem discuta decât actul făcut de d-sa așa cum l'a făcut, iar nu actele ce d-sa ar fi putut eventual face în diferitele calități pe care le avea la acea epocă, întrucât instanța și fusese angajată și tribunalul de trimitere n'are competență să judece decât apelul făcut, în fața lui nu se putea face alt apel și nici complecta apelul pendinte, lucru ce nu s'ar mai fi putut face nici înaintea tribunalului Bacău, întrucât societatea Danube nu mai era în termen să facă alt apel, ordonanța fiindu-i comunicată.

„Am mai arătat că chiar dacă ipotetic, s'ar admite emplifierea apelului de către generalul Henley și ca procurator că el, în momentul când făcea apelul nu mai era, chiar dacă fusese, mandatarul societății, întrucât mandatul îi fusese revocat conform art... cod. civ. prin aceea că pentru aceiași a-facere societatea instituisse un nou mandatar pe d. Taussig și că Generalul Henley chiar personal și în calitate de Președinte al Consiliului de Administrație al Societății Danube adusese aceasta la cunoștința personalului întreprinderii încă din... (adresele acestuia depuse la dosar).

„Că nu făcuse cu nimic dovada că Henley detinea un mandat valabil dela societate, întrucât cu nimic nu se dovedise cine erau administratorii societății și limitele puterilor acestora.

„În fine, că în ipoteza în care mandatul nu ar fi fost revocat, din cuprinsul acestui mandat și în limitele lui, nu intra puțința pentru Henley de a mă acționa pe mine în judecată și, în orice caz, nu avea dreptul de a declara opoziție, apel, recurs, că dreptul acesta trebuia să rezulte clar, din termenii mandatului, iar nu prin deducții și, mai puțin încă prin echivoc, pentru că legea de procedură civilă arată clar în textele: „că apelul se va declara de parte, sau prin mandatar împuternicit în regulă”.

„La toate acestea tribunalul de fond prin considerentele sale din jurnalul Nr. 906 și din sentința atacată cu recurs ne răspunde :

„1) Generalul Henley este președintele societății, că eu în-su-mi i-am recunoscut această calitate;

„2) Că Generalul Henley este procuratorul societății, că această procură îi dă dreptul de a face actele conservatorii ;

„3) Că procura lui emană dela administratorii societății, fiindcă unul din semnarii acestei procuri a semnat și procura ce mi-a fost dată mie ;

„4) Că suntem decăzuți de a face o asemenea apărare fiindcă trebuie propusă în limine litis”.

„5) Că un al doilea mandat general nu revoacă primul mandat general, nici în civil, nici în comercial.

„Tribunalul comite un exces de putere, o violare de lege, nu-și motivează soluțiunea, are omisiune esențială, comite o eroare grosieră de fapt și de denaturare de acte :

„a) Nu discută de loc teza pusă de noi că generalul Henley, în calitate de președinte, nu reprezintă societatea și nu are acțiune în justiție, mărginindu-se pur și simplu să declare că generalul Henley este președinte. Nu discută teza pusă de noi că Henley nu avea un mandat de a ne chema pe noi în judecată. Nemotivare. Se mulțumește să afirme că Henley e procurator, deține mandatul dela administratorii societății fără însă a-și motiva cu nimic afirmarea.

„Exces de putere și violare de lege când declară că asemenea apărări de fond, lipsa de calitate a celui care reclamă că trebuie depuse în „limine litis” nesocotind cu desăvârșire principiile în materie; când afirmă că art. 1555 cod. civ. e un mijloc de interpretare a voinței prezumte a părții, atunci când el a afirmat „juris et de jure” că din două mandate generale unul nu revocă pe celălalt.

„D-lui comite o eroare grosieră de fapt și o denaturare de acte când afirmă că mandatul lui Taussig e mai restrâns decât mandatul lui Henley și că acest mandat a fost necesar fiindcă Toussig stă în țară, nu știm de unde a scos aceasta tribunalul, adversarii n'au pus-o nici verbal nici în scris”.

Având în vedere sentința atacată din care se constată că la 10 Octombrie 1923 intervine o tranzacție între recurentul M. Munteanu, Generalul Henley și alții — prin care tranzacțiune recurentul L. Munteanu recunoaște că societatea „The Danube Oil” a fost și este proprietara exclusivă a tuturor instalațiilor petrolifere din județul Bacău cuprinse în acel art. —; Că în aceeași zi, printr'un act numit „avenant”, ce face parte integrantă din tranzacțiune, atât recurentul M. Munteanu cât și generalul Henley sunt numiți administratori delegați ai societății, cu specificarea că delegația lui Munteanu, dată în vederea și a propriilor sale interese a căror mandatar dânsul este, e revocabilă numai pentru cazurile prevăzute de lege și mai ales de culpă gravă;

Că, în Octombrie 1924, adunarea generală a societății revocând mandatul lui Munteanu, acesta, după ce intențază la tribunal acțiune pentru anularea tranzacției, rămâne în stăpânirea averii societății, pretinzând a o administra „proprio nomine”, după cum și notifică societății, ceiace, la stăruința generalului Henley ca reprezentant al societății, atrage în contra lui Munteanu acțiunea publică de abuz de încredere, pe baza căruia parchetul de Bacău îl îndepărtează din stăpânirea averii societății ce este predată generalului Henley;

Că, apoi, la cererea lui Munteanu întemeiată pe art. 66 bis cod. proc. civ., președintele tribunalului Bacău, prin ordonanța Nr. 8836 din 924, desființează actul parchetului, reintegrează pe Munteanu „proprio nomine” în administrarea averii și îndepărtează pe generalul Henley, care, însă, apelând, tribunalul Bacău prin sentința Nr. 329 din 924, deși respinge apelul, totuși îl menține și pe Henley în administrațiunea societății alături de Munteanu;

Că, mai departe, amândoi făcând recurs în contra sentinței tribunalului, Inalta Curte de Casație respinge recursul lui Munteanu, iar, prin deciziunea Nr. 656 din 1925, admite recursul generalului Henley ca reprezentant al societății, casează sentința tribunalului Bacău și trimite afacerea să se judece din nou la tribunalul Iași;

Având în vedere că tribunalul Iași S. I-a, instanța de trimitere, prin sentința ce o dă, admite apelul făcut de generalul Henley în calitate de președinte și procurator al societății, în contra ordonanței prezidențiale Nr. 8836 din 924, dată de Președintele tribunalului Bacău, reformează zisa ordonanță de plată, respinge cererea de référé a lui Munteanu și ordonă repunerea generalului Henley în locul lui Munteanu, care fusese revocat din calitatea de administrator delegat al Societății;

Că tribunalul hotărăște aceasta după ce respinsese incidentul ridicat de Munteanu cu privire la lipsa calității generalului Henley de a stă în proces, ceiace se încercă a se deduce din preținsa revocare a procurii generale a acesteia, ce i-ar fi fost ocazionată prin darea unei noi procurii generale d-lui Gustav Taussig, precum și din faptul că chiar dacă procura generală a lui Henley n'ar fi fost revocată de aceia ce a fost dată lui Taussig, iar însă, prin cuvântul „opposer” nu dă dreptul lui Henley de a face apel.

Având în vedere că tribunalul pentru a respinge incidentul, analizează actele dela dosar și stabilește calitatea generalului Henley de a stă în proces — adăugând că incidentul ar fi trebuit ridicat „in limine litis”, iar nu la instanța de trimitere;

Că pentru a decide astfel asupra fondului, motivează că tranzacțiunea având aparența unui titlu valid

și nedărâmat, constituie un titlu pe baza căruia se pot lua măsurile de conservare, provizorii și urgente, prevăzute de art. 66 bis pr. civ. și ca revocarea mandatului lui Munteanu dacă, în genere, ar fi putut fi suspendată printr'o ordonanță dată în virtutea art. 165 c. com., ceiace nu s'a cerut, nici într'un caz, însă, nu putea să pună în discuțiune, desființarea tranzacțiunei, căci această chestiune este de fond și nu poate fi discutată pe calea sumară a ordonanței de référé; că în fine, în ce privește dreptul de retenție invocat de Munteanu că l'ar avea asupra patrimoniului societății în virtutea art. 1322 c. civ. pentru că societatea cumpărându-și patrimoniul dela el, nu i-a plătit prețul convenit al vânzării și nu l'a descărcat față de creditorii străini, tribunalul zice că este o chestiune de fond și nu se poate lua în cercetare într'o ordonanță de référé;

Având în vedere că astăzi, recurentul, prin motivul I de casare, pretinde că tribunalul comite omisiune esențială, exces de putere, violare de lege, eroare gravă de fapt, denaturare de acte, și nici nu motivează soluțiunea ce o dă cu privire la incidentul de lipsă de calitate a generalului Henley, de a stă în proces;

Având în vedere că din sentință se constată că lipsa calității generalului Henley de a stă în proces, se încercă a se deduce din pretinsa revocare a procurii generale a acestuia ce ar fi avut loc, oarecum automat, prin darea unei noi procurii generale, d-lui Gustav Taussig, precum și, ca un subsidiar, din faptul că chiar dacă procura generală a lui Henley n'ar fi revocată de a lui Taussig, ea însă, prin cuvântul „opposer” nu dă drept lui Henley de a face apel;

Considerând, că în speță, fiind vorba de două mandate generale, nu poate fi loc la aplicarea prezumțiunii „juris et de jure” de revocare automată a unui mandat prin altul ulterior prevăzută de art. 1555 c. civ. căci aceasta privește numai mandatele speciale și este logic să fie astfel fiindcă pentru mandatele speciale sunt precis și limitativ specificate actele mandatarului;

Că însă poate fi locul la o interpretare a ambelor mandate generale, al lui Henley și Taussig, pentru a se vedea dacă ele se pot concilia, adică dacă acel posterior, al lui Taussig revocă sau nu pe acel anterior;

Că, uzând de acest drept de interpretare Trib. Iași, după o analiză a mandatelor și a tuturor actelor aflate la dosarul cauzei, a putut să ajungă la concluziunea că mandatele generale de mai sus, coexistă și se împacă între ele;

Că, apoi, tot prin interpretare și apreciere, Tribunalul a putut să decidă că vorba „opposer” coprinsă în procura generală a lui Henley înseamnă, în lumina cuprinsului procurii și a tuturor celorlalte acte anexate pricinei, că se dă drept mandatarului de a uză de toate căile de atac în principile ce privesc societatea;

Că deci Tribunalul ajungând, prin mijloacele din cele două considerente de mai sus, la concluziunea că generalul Henley avea dreptul de a stă în proces în numele societății „Danube Oil” și întrucât convingerea instanței de fond bazată pe interpretare și drept de apreciere, nu mai poate fi supusă cenzurei Inaltei Curți, motivul I de casare devine nefondat și se respinge.

Văzând motivul II, III și V de recurs astfel formulate:

2) „Exces de putere omisiune esențială. Cercetând considerentele de fond ale sentinței tribunalului, s'ar părea că Tri-

bunul discută temeinicia unei cereri de référé, formulată contra noastră de societatea Danube, iar nu apelul generalului Henley în contra ordonanței, obținute de noi.

„In adevăr problema de discutat e una și singură, actul primului procuror al Tribunalului Bacău e un act legal, poate produce efecte juridice sau nu?”

„Noi am susținut înaintea Tribunalului că societatea Danube nici pe calea acțiunii principale și mai puțin încă pe calea referului n'ar fi putut dobândi ceia ce a dat primului procuror fără judecată, fără drept și peste limita competenței sale.

„Tribunalul combate această susținere a noastră subsidiară, o rezolvă greșit dar nu se ocupă de loc de chestiunea principală. Comite dar o omisiune esențială, instanța de fond, când nu discută tocmai fondul apărării noastre. Mai mult, tribunalul declară inutil actul parchetului, fără a voi să vadă că fără acel act nici nu ar fi existat litigiul ce-l judecă căci référéul nostru a fost provocat numai și numai de acel act.

„Tribunalul eră chemat să judece dacă bine sau rău a hotărât președintele atunci când a revocat măsura primului procuror, atât și nimic mai mult și acest lucru tribunalul intenționat omite să-l discute și să-l tranșeze. El ignorează tocmai pentru că într'altfel urmă să soluționeze în sens contrar litigiul. Se substituie judecării pur și simplu un problem nou, altul decât cel dedus de reclamant. Iar reclamația sa rămâne ne-rezolvită.

„3) Violarea art. 66 bis proc. civ. Denaturare.

„Erori grave, de fapt. Exces de putere.

„Arătând tribunalului că pretinsul act al părții adverse adică tranzacția dela 10 Octombrie 1923, nu constituie nici un titlu, pentru că eră nul, sau simulat, și în orice caz desființat de chiar partea adversă, se refuză observarea acestei situațiuni de drept ca fiind o chestiune ce nu intră în cadrul referului.

„Justiția hotărăște astfel că numai actul exterior instrumental probator constituie titlu pentru jurisdicția prezidențială.

„Cu modul acesta se violează art. 66 bis din proc. civ.

„Tranzacțiunea luată ca act real fiind desființată legalmente de adversar, calitatea mea de stăpânitor exclusiv eră o urmare inevitabilă a demersului juridic advers, iar considerațiunile că eu nu a-și putea fi alături de o societate anonimă procurator al propriilor mele interese, sunt inversiuni și de situațiuni legale pentru că chestiunea toată este de a ști dacă o societate este anonimă realmente, sau precum rezultă din toate actele cauzei, o societate de fapt.

„Motivând incompatibilitatea mandatului meu și cu o prefișă inversiune de posesiune precară, hotărârea tribunalului violează art. 66 bis căci pe deoparte soluționează un problem de fond, și-l soluționează ca și un problem de fond, iar pe de altă parte aplică dispozițiuni dela posesiunea ce duce la prescripțiune, ce nu au nici o relațiune cu cauza de față.

„Motivările deci sunt perfect întemeiate.

5) „Violarea art. 66 bis, nesocotirea articolului 1547 și următoarele din codul civil. Omisiune esențială.

„Am arătat că, în ipoteza că motivele 2, 3 și 4 ar fi nefondate, eu nu puteam fi deposedat, pentru că am un drept de retențiune asupra lucrului, pentru speșele și anticipațiile făcute și recunoscute în scris chiar în aceeași zi cu tranzacțiunea.

„Aceste drepturi nu pot fi păstrate prin orice alt act juridic decât prin efectivă posesie, într'altfel dreptul de retențiune nu poate fi realizat.

„Aplicațiunea art. 66 bis este astfel tipică în cazul de față, și nu numai că hotărârea de apel trebuia să soluționeze în sensul recunoașterii retențiunii și a consecințelor ei, dar nici măcar problemul nu suscită judecata, care nepronunțându-se el comite cea mai învderată omisiune esențială.

Având în vedere că prin motivele de mai sus se

pretinde a se fi violat art. 66 bis pr. civ. subț trei puncte de vedere; mai întâi că, prin denaturare și erori grave de fapt s'a considerat validă tranzacțiunea când ea fusese desființată (3); mai departe, prin omisiune esențială și exces de putere, nu s'a rezolvat legalitatea actului parchetului, prin care recurentul a fost scos din averea societății; în fine, că, tot prin omisiune esențială s'a violat art. 1547 și urm. din cod. civ. potrivit căruia recurentul aveă un drept de retențiune asupra averii societății până ce aceasta i-ar fi plătit anticipațiunile și speșele făcute, recunoscute înscris de societate.

Considerând că instanțele de référé, în virtutea competenței ce le-o dă legea, sunt în drept a lua măsuri provizorii și conservatorii pe baza titlurilor prezentate de părți și că pentru atingerea acestui scop sunt îndrituite a face numai un examen sumar al acestor titluri, fără a intră în fondul dreptului, examen necesar atât pentru stabilirea competenței lor, cât și pentru a vedea care din părțile litigante are o situațiune de drept a cărei păstrare pe această cale se impune:

Considerând că în speșă, titlul hotărâtor în cauză este actul de tranzacțiune, prin care însuș recurentul de astăzi recunoaște că tot avutul cuprins în acel act a aparținut și aparține societății „Danube Oil” — el fiind simplu administrator delegat al acelei societăți. deci mandatar:

Că tranzacțiunea având aparența de titlu valid și nedărâmat, cum cere art. 66 bis pr. civ., bine a procedat instanța de fond când s'a sprijinit pe acest titlu, menținând pe Societate în posesiune, căci nulitatea, simulațiunea și oricum desființarea tranzacțiunii prefișă azi de recurent, urmează să se rezolve pe calea dreptului comun, ca privind însuș fondul dreptului:

Că apoi mandatul lui Munteanu de administrator al societății „Danube Oil” fiind revocat de consiliul de administrație, Munteanu, față de tranzacțiune, nu mai are nici un titlu pe temeiul căruia pe calea sumară a référéului, să poată fi reintegrat în posesiunea avutului societății;

Considerând, mai departe, că modul în care a fost scos recurentul de azi din stăpânirea averii societății nu interesează, căci odată lipsit de această stăpânire problema ce se pune, și care bine s'a rezolvit de Tribunal în sens negativ, eră dacă, față de validitatea, cel puțin aparentă, a tranzacțiunei, și revocarea mandatului său, recurentul mai putea fi reintegrat în această stăpânire;

Considerând că dreptul de retențiune invocat de recurentul Munteanu în temeiul art. 1322, după care vânzătorul nu este dator să predea lucrul până ce cumpărătorul nu plătește prețul nu-și are aplicațiune în speșă, deoarece Munteanu dețineă averea societății în calitate de mandatar al acesteia și nu ca un vânzător în așteptarea depunerii prețului; că în orice caz chestiunea de a ști dacă actul prin care Munteanu a recunoscut societății că este singură proprietară asupra tuturor instalațiunilor ce făceau obiectul tranzacțiunei, urmează a fi sau nu reziliat din culpa societății și dacă Munteanu ar putea exercită vreun drept de retențiune asupra acelor bunuri, este o chestiune de fond, precum bine argumentează tribunalul — și care nu putea fi nici dedusă înaintea instanței speciale prevăzută de art. 66 bis pr. civ. — și nici rezolvată de ea, — așa că motivele II, III, și V urmează a fi respinse ca neîntemeiate;

Văzând motivul VI de recurs astfel formulat:

„Violarea art. 66 bis pr. civ. combinat cu art. 31 din legea

judecătorilor de ocoale. Violarea art. 327 pr. civ. exces de putere și incompetență.

„În combaterea apelului făcut de societatea „Danube Oil” în contra ordonanței prezidențiale care mă restabilea în posesiunea bunurilor mele imobile din care fusesem scos prin violență, am invocat înaintea trib. Iași posesiunea mea de fapt asupra acestor bunuri, posesiune pe care am exercitat-o întotdeauna și în mod neîntrerupt, de mai bine de 15 ani, am susținut că oricare ar fi natura acestei posesiuni, chiar precară de ar fi fost, dară eu nu puteam fi deposedat prin violență, în mod samavolnic, prin actul primului procuror din 29 și 30 Noembrie 1924, la stăruința societății.

„Pe baza principiului universal de drept, că nimeni nu își poate face singur dreptate, și a principiului admis de toate legislațiunile „spoliatus ante omnia restituendus” eu trebuia să fiu restabilit în posesiunea pe care o avusesem până la 29 Noembrie 1924 și aceasta a și făcut d-l Președinte al trib. Bacău, când prin ordonanța sa de referență, a admis cererea mea și a ordonat să fiu repus în posesiune.

„În realitate, celace eu cerusem pe cale de référé și mi-a fost admis nu constituia decât o acțiune posesorie în reintegrare, și singura condițiune pe care legea o pune pentru admiterea unei atari acțiuni este — după cum ne arată art. 31 al. 5 din legea judecătorilor de ocoale — ca reclamantul să dețină imobilul în momentul când este deposedat prin violență sau forță și să nu fi trecut un an dela data deposedării; Or, ambele aceste condițiuni erau în mod necontestat întrunite de mine.

„Acesta este référéul pe care d-l Președinte al trib. Bacău l'a soluționat în mod satisfăcător pentru mine, și deci aceasta eră singura chestiune pe care aveam să o examineze completul Tribunalului în apelul făcut de Soc. „The Danube Oil”. Orice alte chestiuni privitoare fie la dreptul de proprietate al imobilelor din care fusesem deposedat, fie la titlurile invocate de societatea apelantă, nu puteau face obiectul vreunei discuțiuni, căci este de principiu că nu se poate deduce în judecata instanței de apel cereri noi, nici nu se poate schimba în apel cauza sau obiectul pricinii (art. 327 pr. civ.).

„Că invocasem în cererea mea de référé numai faptul posesiunii mele, în momentul deposedării cu forță a cărei victimă fusesem; nu se poate schimba, în apel cauza și obiectul cererii, și a se invoca un drept pretins de societate și niște titluri contestate de mine, așa cum a făcut societatea apelantă și cum i-a fost admis de Trib. Iași.

„Un astfel de procedeu constituie în realitate o nouă cerere de référé, pe care societatea o introduce pe calea apelului și pe care Tribunalul nu are chemarea să o judece, căci nu eră competent.

„Tribunalul, în loc să judece chestiunea de fapt a posesiunii, așa cum o pusesem eu prin concluziunile verbale, înălătură această chestiune, motivând că posesiunea ce invocam fiind precară, ea nu poate duce la prescripțiune; Tribunalul nu ține seama însă, de un principiu elementar în materie de acțiuni posesorii, și anume, acela de care vorbiam mai sus și care este pus în art. 31 din legea jud. de ocoale după care, atunci când este vorba de o deposedare prin violență sau forță, nu mai este nevoie ca cel deposedat să facă dovada unei posesiuni utile spre a duce la prescripțiune, adică a posesiunii care să întrunească condițiile cerute de art. 1846 și 1847 c. civ. ci este suficientă simpla detențiune a lucrului.

Tribunalul trece cu ușurință peste această chestiune, care formează esența cererii mele de référé, și judecând în mod nelegal cererea nouă de référé făcută de societatea apelantă, i-o admite deposedându-mă din nou și pe nedrept din bunurile de deținere „nomine-proprio” în momentul când s'a produs actul de samavolnicie dela 29 Noembrie 1924.

Judecând astfel, tribunalul violează pe deoparte art. 66 bis pr. civ. combinat cu art. 31 din legea judecătorilor de

ocoale, iar pe de alta violează și art. 327 pr. civ. săvârșind și un exces de putere, celace face ca sentința să fie casată”.

Considerând că mandatarul ce deține, pentru îndeplinirea obligațiunii sale, bunuri de-ale mandantului exercită această detențiune și în numele și spre folosul mandantului său, așa că dacă mandatul i-a fost retras ca în specie atunci dispăre și cauza deținerii și prin urmare chiar dacă însărcinarea i-a fost retrasă pe nedrept, mandatarul are desigur o acțiune în daune dar în nici un caz o acțiune în reintegrare în administrare, deoarece încrederea ce stă la baza oricărui mandat nu se poate impune, și prin urmare fără temei recurentul invoacă art. 1847 din c. civ. și 31 din legea jud. de ocoale, aceste toate neputând avea nici o aplicațiune în specie, posesiunea bunurilor încredințate mandatarului fiind esențialmente revocabilă așa că și acest al șaselea motiv de casare este neîntemeiat.

Considerând că recurentul a renunțat la motivul din declarațiunea de recurs, — renunțare de care s'a luat act de Curte.

Considerând că dar nici unul din motivele de casare nu este întemeiat. — așa că sentința atacată urmează a fi menținută în totul.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc

INALTA CURTE DE CAS. ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența de la 30 Iunie 1926

Președinția d-lui EM. MICLESCU, Președinte

Constanța General Ionescu s. a. cu Căpitan G. Barozzi

Decizia No. 3186

Sucesiuni. Contestatie la inventar. Admitere. Scoaterea din inventar a averii contestate. Acțiune în partaj. Aducerea aceleiasi averi la masa succesorală prin efectul rezolutoriu al raportului. Nu există contrarietate de hotărâri. Rațiune.

Testament. Înălăturarea lui că nu constituie testament. Nu este înălăturată pentru fals. Nu sunt necesare facerea formalităților din art. 170 pr. civ.

Retract litigios. Oferire fără depunerea sumelor prevăzute de art. 1402 cod. civ. Nevalabilitate.

Societate de achiziție între soți. Bunuri zestrăle. Nu trec în proprietatea soților. Sunt raportabile, dacă nu există dispensă.

Imobile supuse raportului. Reintrarea lor în proprietatea succesiunii. Din ce moment se face. Consecințe cuprinse la dreptul acordat tertilor prin art. 494 cod. civ.

1) *Nu există contrarietate de hotărâri între hotărârile prin care, în urma unei contestațiuni se scoate din inventarul succesiunii anume avere iar în urmă aceiași avere este adusă în masa succesorală prin efectul rezolutoriu al raportului.*

Intr'adevăr aceste două hotărâri rezolvă cereri cu obiect și motive de drept deosebite.

2) *Înălăturarea unui pretins testament, în urma constatării că el cuprinde numai o intenție trecătoare a defunctului, nu constituie înălăturarea lui pe motiv că ar fi fals. De aceea, în asemenea cazuri, dispozițiile din art. 170 pr. civ. nu pot avea loc.*

3) *Nu comite omisiune esențială instanța de fond dacă nu se pronunță asupra retractului litigios propus în cazul când se constată că el a fost propus fără depunerea prețului, a speselor și dobânzilor, cum cere imperios art. 1402 cod. civ.*

4) *Bunurile zestrăle supuse regimului societății de achizițiuni nu trec în proprietatea comună a*

ambilor soți și deci existența acestui regim nu poate avea nici o influență asupra impunerii la raport a acestor bunuri, — dacă numai acest motiv de scutire se invoacă.

5) *Imobilele supuse raportului considerându-se ca reintrate în proprietatea succesiunii din momentul deschiderii ei, — numai din acest moment naște pentru succesiune obligația de a plăti despăgubirea prevăzută de art. 494 cod. civ., constructorului de bună credință.*

6) *Potrivit art. 758 cod. civ. coeredele este obligat a raporta din cheltueli făcute de părintele său cu dânsul, numai cele prevăzute în acest text de lege.*

Curtea.

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier D. Florescu, pe d-nii avocați Em. Antonescu, N. Miteșcu și I. Rădoi în susținerea motivelor de casare pe d-nii av. R. Râmniceanu și Al. Otulescu în cambateri și

Deliberând,

Văzând motivele I și VII de casare în cuprinderea următoare:

„I) Contrarietate de judecată. Violarea legii. Prin sentința No. 757-921, Tribunalul Ilfov, ratifică testamentul din 3 Septembrie 1915; prin sentința No. 875 Noembrie 1921, Tribunalul Ilfov scoate din cauză testamentul ratificat. Onor. Curtea de Apel București Secția IV-a, însușindu-și motivele de drept și de fapt ale sentinței 875 își însușește și această contrarietate de judecată.

„Observație: Onor Curtea de Apel însușindu-și motivele sentinței 875 își însușește și o contrarietate de hotărâri care singură ajunge pentru justificarea recursului nostru (casare), de adăogat că contrarietatea acestor sentințe mai e agravată prin violarea art. 856 și 859 c. civ., care, dacă definesc circumstanțele scoaterii unui act din cauză nu pot fi invocate (cum face sentința No. 875, de cât cu condițiunea aplicării art. 170, 171, 173, 174 și 183 pr. civ. Ori această a doua condițiune lipsește; iar după art. 183, testamentul este în toată puterea din sentința No. 757-925”.

„VII) Contrarietate de judecată între două hotărâri ale Curții de Apel București. Prin deciziunea No. 6-I-924, a Curții de Apel București, unită cu certificatul No. 6688-7-924, a Inaltei Curții de Casație și investită cu titlul executoriu (art. 329 pr. civ.), imobilele dotale No. 6, 7, 8, 9, sunt scoase depe inventarul din 28 Iunie, noi repuși în posesiunea acestor imobile restabilindu-se starea juridică a proprietății din 1921, când reclamantul era în drept a ne ataca, nu pe cale piezișe a inventarului, ci pe calea legală a art. 63 p. 2 pr. civ., drept care nu i s'a ridicat nici azi cu deciziunea No. 6, prin chemarea la respectul legii.

„Prin decizia No. 415-924, ulterioară deciziei No. 6 tot Onor Curtea de Apel București, reabilitează (fără a-l fi supus la acțiunea ce ni s'a impus nouă la motivul 2) inventarul din 28 Iunie 921.

„Art. 301 pr. civ. reglementează în favorul nostru cazul acestei contrarietăți de hotărâri, pe care legea o supune succesiv revizuirii Curții de Apel, apoi recursului în Casație”.

Având în vedere deciziunea atacată din care rezultă: că intimatul în recurs C. Barozzi, a cerut împărțirea averii rămase pe urma defunctului General C. A. Barozzi, tatăl său și al recurenților Matilda Barozzi și Constanța Ianescu, iar acestea două din urmă împreună cu General G. Ianescu, în calitate de soț dotal și pentru autorizare, au cerut pe cale reconvențională să se recunoască valabil un testament rămas dela defunctul General

Barozzi, să se scoată din masa partajabilă imobilele constituite lor ca dotă și să fie reclamantul obligat a raporta mai multe sume;

Că prima instanță — Tribunalul Ilfov secția II-a — ocupându-se de situațiunea imobilelor în număr de patru, situate în București, constituite ca dotă recurentelor, arată mai întâi că ele fiind trecute în inventarul succesiunii și apoi scoase de acolo în urma contestației recurentelor tranșată prin sentința No. 757 din 921, a Tribunalului Ilfov Secția I-a, rămasă definitivă, — această scoatere a avut numai un caracter provizoriu; că, apoi Tribunalul examinând pretențiunea recurentelor, care pe baza unui testament al defunctului General Barozzi, susțineau că cele patru imobile constituite dotă au fost dispensate de raport, o respinge, gășind că testamenul nu este valabil nici ca atare și nici ca act ar conține o dispensă de raport, deoarece are ștersături și adăogiri cari i-l deformează, iar data este tăiată prin o linie, așa că — continuă Tribunalul — el constituie numai un proiect cuprinzând o intențiune trecătoare a defunctului; că, odată stabilită obligația pentru recurente de a raporta imobilele în chestiune, Tribunalul arată cu privire la modalitatea raportării că imobilul dat ca zestre recurenteii Constanța Ianescu din București, Strada Cantacuzino No. 42 și acela dat recurenteii Matilda Barozzi, Calea Griviței, deși au fost ipotocate și deci ar putea autoriza conform art. 765 c. civ. un raport prin luare mai puțin, totuși întrucât ipoteca a fost achitată de reclamant, ele urmează a fi raporate în natură, ținându-se seama conform art. 765 de cheltuecele necesare și utile; că, imobilul din Strada Prudenței No. 3 dat ca zestre recurenteii Constanța Ianescu, întrucât a construit pe el cu bună credință, trebuie să i se restituie de succesiune conform art. 494 c. civ., plus valoarea care conform art. 765 c. civ., este acea din momentul deschiderii succesiunii; că în fine singur imobilul din Strada Prudenței No. 5, dat recurenteii Matilda Barozzi, întrucât a fost înstreinat, trebuie raportat prin luare în mai puțin; că, în ceea ce privește raportarea de către reclamant a sumelor primite, Tribunalul arată că el trebuie să aducă mai întâi la masa succesorală suma de lei 138.000 cu care defunctul General Barozzi, i-a plătit o datorie a sa și apoi să restituie o sumă de 1.240.000 lei, plătită lui de către defunct în prestațiuni lunare de câte 400 lei cum și suma de 8000 lei, avansată de recurente dela decesul autorului lor timp de 13 luni.

Având în vedere că instanța de Apel a modificat soluțiunea Tribunalului în ce privește sumele ce trebuie să le raporteze reclamantul, reducându-se la 138.000 lei și dobânzi, cu cât fusese împrumutat de defunctul său tată, iar pentru sumele servite lunar de către același și acelea primite dela sora sa nu le supune raportului, motivând pentru cele dintâi că ele erau obișnuite și corespunzătoare veniturilor familiei (art. 759 c. civ.) și pentru celelalte ca fiind creanțe streine succesiunii urmează a fi oșebit lichidate;

Văzând motivele I și VI de casare mai sus produse;

Considerând că scoaterea din inventar a imobilelor în discuțiune a fost decisă prin sentința No. 757/921, în rezolvarea unei contestații la inventar

pe considerațiunea că ele nu au fost constituite dotă recurentelor de către defunctul General Barozzi.

Că prin cealaltă sentință No. 875/921, rezolvându-se o acțiune de împărțeală asupra unei succesiuni ab intestat, Tribunalul, indiferent de împrejurările dacă aceste imobile au fost sau nu trecute în inventar a putut să decidă aducerea lor la masa succesorală prin efectul rezolutoriu al raportului, fără ca prin aceasta să dea loc la o contrarietate de hotărâri, căci aceste hotărâri au rezolvat cereri cu obiect și motive de drept diferite;

Că, dar, prima parte a motivului I și motivul VII de casare devin neîntemeiate;

Că în ce privește partea a doua a primului motiv de casare examinată după formularea ei în scris, este neîntemeiată pentru că înlăturarea testamentului nefăcându-se de către instanța de fond pe considerațiunea că el ar fi fals, nu putea fi locul pentru aplicarea dispozițiilor din art. 170 și următorii procedura civilă.

Văzând motivul III de casare în cuprinderea următoare:

„Omisiune esențială nemotivată. Retractiv litigios Socec.

„Onor Curtea omite a se pronunța asupra cererii noastre de scoaterea din proces de D-1 Em. I. V. Socec creditor ilegal, intervenind în litigiu 1 an după deschiderea acțiunii. Cazul pasibil de sancțiunile art. 1402, 1403 și 1404 c. civ.“

Considerând că nu se constată în speță și nici recurentele nu pretind că propunând retractul litigios înaintea instanței de fond ar fi depus prețul spezele și dobânzile conform dispozițiilor art. 1402 c. civ.

Că dar, independent de orice alte considerațiuni asupra admisibilității în speță a retractului litigios, propunerea lui fără îndeplinirea condițiilor arătate era neîntemeiat și deci instanța de fond chiar dacă a omis a se pronunța asupra acestei propuneri, omisiunea nu este esențială;

Că în consecință motivul III de casare este neîntemeiat.

Văzând motivul IV de casare în cuprinderea următoare:

„Omisiune esențială. Nemotivare. Avera dotală a mamei litiganților. Sentința No. 875-921 a Trib. (apelată), nu pomeneste nimic de situația juridică a averii dotale a d-nei Elisa General Barozzi, apărută de raport prin testamentul din 5 Sept. 1915; nici de mobilierul casei din București în stăpânirea sa tot pe baza testamentului, ratificat, prin sentința Nr. 757 anterioară sentinței 875 a aceluiași Onor Tribunal; iar Onor Curte însușindu-și sentința 875 a Tribunalului, își însușește și această omisiune“.

Considerând că chestiunea valabilității testamentului fie ca atare fie ca act ce ar cuprinde o dispensă de raport a fost examinată de către instanța de fond și deși examinarea s'a făcut față cu pretențiunea recurentelor că s'ar prevedea prin el în favoarea lor o dispensă de raport, totuși atât motivele invocate de instanță cât și concluziunea să fie de natură a avea același efect și asupra pretenției dispensă de raport ce ar fi fost prevăzută în favoarea mamei recurentilor.

Că, dar, chiar dacă asupra acestei pretense dispensă instanța de fond nu s'a pronunțat în special, omisiunea sa indiferent de chestiunea dacă

azi, după decesul mamei litiganților mai justifică interesul de a fi pus în discuțiune, este în orice caz neesențială.

Că în consecință motivul IV de casare examinat după modul cum el a fost formulat în scris este neîntemeiat;

Văzând motivul V de casare în cuprinderea următoare:

„Omisiune esențială. Nemotivare. Societatea de achizițiuni Constanța Barozzi și Căpitan G. Iannescu.

„Generalul Iannescu, mai este chemat în judecată și personal, pe baza actului său dotal No. 656-886 Tribunalul Ilfov Secția Notariat, să raporteze averea din decursul căsătoriei (1886-1921) ca aparținând, prin acest act patrimoniului în litigiu. Avera i se pune sub sechestru judiciar (avera sa personală). Deși se declară singur apărător al cauzei sale și pledează cauza la Tribunal și la Curte. Nici Tribunalul și nici Curtea care prin decizia 415-924, își recunoaște sentința No. 875-921, nu pomeneste de acest însemnat cap al procesului, care prin firea actului nu numai că i se apără averea de raport, dar confirmă împărțeala de ascendent al testamentului. După „contractul de căsătorie” din 1886, care e ceva mai mult ca un act dotal, se constituie „Societatea de achizițiuni Constanța Barozzi și Căpitan G. Iannescu”, care prin act constituie ca un tert față de averea succesorală părintească cu fondul, munca și economiile din 1886-1921, garantate de un întreg grup de articole c. civ. (1287-1293). Deci, omisiunea esențială pe care cu sentința No. 875-921 a Tribunalului Ilfov și-o însușește și Onor Curte (decizia 415) se agravează prin călcarea a art. 6 din lege“.

Considerând că motivele de cari instanța de fond se servește a justifica de ce testamentul defunctului General Barozzi nu poate fi considerat nici măcar ca un act cuprinzător al unei dispense de raport — motive neatacate anume prin mijloacele scrise de casare — sunt în drept privite, suficiente pentru a justifica de ce aceluiași testament nu i se poate atribui nici caracterul unui act valabil cuprinzător al unei împărțeli făcută de către ascendent;

Că, deci, chiar dacă instanța de fond nu a examinat valoarea testamentului și sub această înfățișare, omisiunea nu este esențială cum greșit se susține prin prima parte a motivului V de casare.

Considerând că bunurile zestrile supuse regimului societății de achizițiuni nu trec în proprietatea comună a ambilor soți și deci existența acestui regim nu poate avea nici o influență asupra impunerii la raport a unor asemenea bunuri.

Că, astfel fiind instanța de fond neocupându-se de situația creată prin societatea de achiziții a soților Iannescu din punctul de vedere al impunerii la raport a imobilelor zestrile, ea nu a comis o omisiune esențială, așa că și ultima parte a acestui motiv de casare, examinat după modul cum a fost formulat în scris este neîntemeiat.

Văzând motivul X de casare în cuprinderea următoare:

„Violarea legii în acordarea despăgubirilor la imobilul hotărât raportului. (Prudentei 3). După art. 494 pr. civ. noi avem dreptul, nu la valoarea construcțiunii imobilului din momentul deschiderii succesiunii (1921) cum decide Onor Curte, ci: „ori la valoarea materialelor și prețul muncii” ori „la o sumă de bani egală cu a creșterii fondului”, la data licitației. Nerespectarea legii prin substituirea datei licitației (1924 sau 1925) prin data deschiderii succesiunii face iluzorii despăgubirea ce ni se acordă“.

Având în vedere că acest motiv de casare pune în discuțiune chestiunea de a ști dacă în ipoteza raportării unui imobil zestral asupra căruia s'a construit cu bună credință, despăgubirea cuvenită conform art. 494 c. civ., pentru construcțiile făcute, trebuie fixată după valoarea lor dela data deschiderii succesiunii sau după aceea dela data ulterioară a licitației;

Având în vedere că imobilele supuse raportului considerându-se ca reîntegrate în proprietatea succesiunii din momentul deschiderii ei, urmează că tot din acel moment naște pentru succesiune obligația de a plăti despăgubirea cuvenită pe baza art. 494 cod civil;

Că, astfel fiind evident că acel care raportează un imobil asupra căruia a construit cu bună credință, în orice caz nu va putea pretinde succesiunii să-i plătească despăgubirea pentru construcțiile făcute după valoarea ce ar avea la o dată posterioară în care imobilul a intrat în proprietatea succesiunii;

Că în consecință motivul X de casare care prezintă un interes numai în cazul că s'ar găsi neîntemeiat motivul VIII de casare — după modul cum a fost formulat în scris — e neîntemeiat;

Văzând motivele XI și XII de casare în cuprinderea următoare:

„XI). Contrarietate de judecată rezultând din dispozitivul deciziei No. 415 străine temeiului pe care se bazează violarea art. 32 p. 3 leg. I. C. Casație. Creanța Constanța Iannescu și subvențiile lunare” față de lege.

„Onor. Curte consideră o creanță Constanța Iannescu diferită de subvențiile lunare pe când în realitate ele sunt unul și același lucru și anume: subvenția lunară dată cu zeci de ani înainte de moartea părintelui se continuă după (1921) încă 15 luni a câte 600 lei și nu de Constanța Iannescu ci de Matilda Barozzi și nu din bani streini succesiunii ci dintr'un împrumut de 50.000 lei (Paulina Cristescu) cu contract semnat de toți coerezii; „subvențiile lunare și rău zisă „creanța Constanța Iannescu e una și același lucru, așa fiind, și așa este (vezi interogatoriu luat reclamantului) temeiul dispozitivului deciziei 451 este pe deantregul greșit și contrar art. 32 leg. C. Casație a cărei violare, conduce la a da pentru unul și același lucru două judecăți deosebite”.

„XII). Omisiune esențială urmată de tăgadă de dreptate susceptibilă de sancțiunile art. 31 p. 2 seria 1-7 legea Curții de Casație; sentința 875 cu cei 270.000 lei? ori cei 387.000 lei din apelul părților?

„Dispozitivul deciziei 415 stă pe temeiul greșit din considerentul 2 unde, confundându-se motivul de fapt și cel de drept, s'a ia ca fapt material cert noțiunea de drept care e judecata Tribunalului, care e în sentința 875 consemnează suma de 270.000 lei, raportabil de reclamant: aci este greșeala de fapt; căci, prin trei serii de acte diverse depuse la dosarul 1161 (Curtea de Apel), și prin interogator (dosar 1161), noi am dovedit că greșit Tribunalul reduce la 270.000 lei, un fond patrimonial raportabil, în realitate de 387.000 lei (vezi dosarul 1161) și pe acest temei greșit Onorata Curte ajunge la concluzia că orice altă obligațiune bănească anterioară rămâne fără efect”. Într'adevăr cei 1.380.000 lei pe care Onor. Curte crede că tatăl i-a dat cu împrumut fiului său cu procent diverse” s'a compun din creanța de 200.000 lei a D-nei Panaitescu, datorie nouă (după 1919, testamentul fiind făcut în 1915) și din diverse sume din decursul 1915-1921, totalizând 380.000 lei dintre aceste date, iar totalul acestor primiri nu este de 270.000 lei în care sumă de 138.000 lei, (creanță) plus 124.000 lei prestație lunară înainte de 1921, plus 7200 lei, prestație lunară după 1921 cum se scrie în sentința 875; ci de 387.000 lei. Or Onor Curte în decizia

415, ignorând actele noi produse de părți și susținerea lor printr'un ultim interogator la instanța de fond, precum și rațiunea reală a comasării în 138.000 lei a datoriiilor din perioada 1915-1921, se bazează pe concluziunea, nu pe temeiul nou produs de noi la Curte, care este raportarea a 387.000 lei (138.000 plus 124.000 plus 123.000; vezi dosarul 1161), ci pe temeiul vechi al Tribunalului în a cărui sentință stă suma de 270.000 lei.

„In rezumat Onor Curte luând de bază a discuțiunii temeiul greșit de 270.000 lei al Tribunalului în loc de temeiul nou din propriu ei dosar (1161) de 387.000 lei comite o omisiune esențială (vezi 31 L. C. Casație)”.

Considerând că prin art. 758 c. civ. indicându-se ce trebuie să raporteze un coerede, se prevede categoric că se supune obligației de raport anume cheltuieli făcute de către părintele coeredului.

Că dar, eu drept cuvânt Curtea de fond a scos de sub obligația raportului sumele pe care coeredele Căpitan Barozzi nu le primise dela defunctul său părinte, că deci criticile aduse acestei procedări prin motivul XI de casare sunt neîntemeiate;

Că în ce privește imputarea adusă prin motivul XII de casare că în fixarea sumei pe care același coerede a fost obligat a o raporta, Curtea de fond greșit ar fi considerat că pretențiile recurenților ar purta asupra sumei de 270.000 lei cât se ceruse la prima instanță, în loc de 387.000 lei cât s'ar fi ridicat creanța succesiunii la instanța de apel, ea este neîntemeiată pentru că indiferent de chestiunea dacă pretenția privitoare la diferența dintre cele două sume este sau nu fondată, ea însă conform art. 327 pr. civ., nu putea fi adusă întâia oară înaintea instanței de apel;

Că în consecință atât motivul XI cât și motivul XII de casare examinate după modul cum ele au fost formulate, inseris sunt neîntemeiate.

Având vedere că motivele II, VI și IX de casare nefiind susținute urmează a fi respinse.

Având în vedere că în afară de motivele indicate până aci și care urmează a fi respinse, Curtea examinând motivul VIII de casare și constatând că în privința soluționării lui nu s'a întrunit numărul de glasuri prescriș prin art. 14 din legea Curții de Casație, urmează ca rezolvarea acestui ultim motiv de recurs să se facă de către complexul de divergență prevăzut de art. 15 din legea citată.

Pentru aceste motive, Curtea, constată că s'a format divergență în soluționarea motivului VIII de casare și dispune trimiterea cauzei înaintea complexului prevăzut de art. 15 din legea Curții de Casație pentru judecarea acestui motiv.

INALTA CURTE DE CĂS. ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 16 Noembrie 1926

Președinția d-lui EM. MICLESCU, Președinte

Charlotta și D. Goldenberg cu René Terdiman ș. a.

Decizia No. 4164

Urmărire imobiliară. Imobil dotal. Ordonanță definitivă de adjudecare. Acțiune principală în anularea ordonanței din partea femeiei măritate. Când este admisibilă. Art. 525, 559 și 568 pr. c.

Când ordonanța de adjudecare, prin care s'a înstrăinat un imobil dotal în afară de cazurile prevăzute de legea civilă a rămas definitivă, — femeia măritată căreia i-a aparținut, ca dotă, imobilul adjudecat, nu are acțiune principală pentru anularea ordonanței, dacă

dânsa a figurat în instanța de urmărire și dacă înstrăinarea silită nu este rezultatul unui concert fraudulos.

Curtea,

Ascultând cetirea raportului făcut în cauză de d-l consilier V. Bălășescu,

pe d-nii av. Panaitescu și N. Alexandrescu pentru recurenți și pe d-nii av. Chefner, Minculescu și Xeni pentru intimați și

Deliberând:

Asupra recursului de față;

Văzând motivele I și II de casare:

„I) Violarea art. 1248, 1253 și 1255 cod. civ. cu greșită aplicațiune și violarea art. 525, 526, 565 și 568 pr. civ. și exces de putere.

„Curtea constată că imobilul din strada Vasile Lascăr No. 34 bis, proprietatea D-nei Charlott Goldenberg, era dotal și deci inalienabil. Consecința legală a acestei dotalități era, că soția nu putea să înstreineze acest imobil în tot timpul căsătoriei nici direct nici indirect, nici prin pasivitatea ei, de a lăsa să fie expropriată în timpul căsătoriei chiar, după pronunțarea separațiunei de patrimoniu, pentru o creanță contractată ulterior căsătoriei.

„Vânzarea imobilului dotal, este oprită de lege, — fără distincțiune, — fie că se face pe cale voluntară, fie sub formă de vânzare silită, — în afară de cazurile autorizate în mod restrictiv.

„Cu toate aceste regule pozitive și necontestate, — care formează în mod esențial în dreptul nostru, baza regimului dotal, protecțiunea femeii și familiei ei pentru conservarea averii dotale, — Onor Curte printr'o motivare așa de succintă încât egalează cu o lipsă de motivare, pune principiu și sancțiunea, că dacă dotalitatea n'a fost invocată pe cale de contestație conform art. 525 pr. civ., femeia dotală nu mai poate invoca anularea vânzării silită pe cale principală, — Curtea își întemeiază judecata sa pe considerațiunea că art. 568 pr. civ. se aplică numai terților iar nu părților cari au fost citate în instanță și n'au ridicat nici o opozițiune.

„Onor Curte violează dispozițiunile legii cu privire la regimul dotal și consacra aplicațiunea primejdieoasă, că prin tăcerea și pasivitatea ei, femeia dotală poate să-și înstreineze imobilul dotal prin o vânzare silită, ori câtă ar fi de vicioasă și că astfel ar putea să facă în mod indirect și definitiv ceea ce îi este interzis în mod direct.

„Curtea în interpretarea și judecata sa, n'a ținut seamă că imobilul dotal fiind inalienabil și deci scos din comerț pe durata căsătoriei, femeia nu poate transmite adjudecatarului un drept valabil de proprietate, în sensul art. 565 pr. civ. și că tocmai din această cauză, drepturile femeii dotale excluse dela sancțiunile procedurii civile în materie de urmărire silită a rămas a fi cărmuite de principiile generale ale codului civil. Din acest punct de vedere, dacă drepturile femeii dotale nu li se aplică dispozițiunile art. 565 pr. civ. cu atât mai puțin se poate concepe o decădere pe baza art. 526 pr. civ.

„II) Denaturarea convențiilor din 16 Iunie și 24 August 1919, cu eroare grosieră de fapt, violarea art. 5, 963, 966, 1175 și 1226 cod. civil. Violarea art. 708 și 712 pr. civ. cu privire la publicitatea și opozabilitatea actelor supuse transcripțiunei. Violarea regulii că, frauda corupe totul. Exces de putere și omisiune esențială.

„Am susținut prin concluziile orale și cele scrise înaintea Onor Curții, că adjudecarea operată în favoarea soților Terdiman, era rezultatul unei simulațiuni frauduloase spre a acoperi o vânzare voluntară a imobilului dotal din Str. Vasile Lascăr No. 34 bis, intervenită între soții Goldenberg și soții Terdiman ca cumpărători prin actele de vânzare din 16 Iunie 1910 și 24 August 1919.

„Onor Curte printr'o omisiune esențială și prin exces de

putere nu cercetază legătura strânsă dintre menționatele convențiuni și ordonanța de adjudecare, mai întâi fiindcă, — zice Curtea — soluțiunea procesului depinde de validitatea ordonanței de adjudecare, deși în mod principal cerusem și anularea celor două convențiuni, cari explicau pasivitatea soției la exproprierea imobilului dotal. Mai departe Onor Curte, argumentează că soții Terdiman sunt de bună credință fiindcă li s'a ascuns caracterul dotal al imobilului.

„Din conținutul chiar al convențiilor, semnate de soții Terdiman, rezultă înțelegerea frauduloasă pentru a mijloci vânzarea imobilului dotal și numai prin denaturare Onor Curte nu ține seamă de evidența acestei fraude omițând să cerceteze toate stipulațiunile ei. Frauda stă în chiar escamotarea pretului convenit de 320.000 lei, iar adjudecarea s'a făcut pe 285.000 lei, ceea ce înseamnă că diferența profită personal soților, iar nu fondului dotal. Acest fapt formal precizat, Curtea omite să-l ea în considerație, deși este decisiv.

„Onor Curte face vinovată pe D-na Goldenberg că ar fi ascuns dotalitatea față de cumpărători, deci îi impută un dol, fără a arăta cari sunt manoperile dolosive ce le-ar fi întreprins, când mai ales dotalitatea rezultă din transcripțiunea actului dotal și a actului de cumpărarea terenului cu bani dotali și din hotărârea judecătorească care se execută și din cuprinsul căreia se vede că construcțiunea s'a făcut în cea mai mare parte cu bani dotali.

„Curtea omite a se pronunța asupra efectelor publicității registrelor și omite să cerceteze faptul pozitiv că din chiar dosarul de urmărire și din piesele ce am indicat (comandament și titlu de creanță aflat în dosarul de urmărire) rezultă că imobilul este dotal”

Având în vedere deciziunea atacată, cu recurs din care rezultă:

Charlotta Goldenberg, — astăzi recurentă — a cumpărat cu bani dotali, potrivit clauzei de întrebuintare din actul său dotal, terenul din București strada Vasile Lascăr No. 34 bis, teren care a devenit dotal; că, pe acest teren Charlotta Goldenberg tot cu bani dotali, și-a construit o casă, pentru terminarea căreia a contribuit și soțul ei, D. Goldenberg, că ulterior, după ce judecata a pronunțat separațiunea de patrimonii între soții Goldenberg, soțul a intentat acțiune contra soției pentru a i se restitui suma de 65.000 lei, cheltuită de el pentru construirea imobilului dotal, acțiune care a fost admisă de Trib. Ilfov Secția II-a, prin sentința No. 652 din 9/4; că această sentință rămânând definitivă soțul Goldenberg, pentru realizarea creanței sale de 65.000 lei, a cerut punerea în vânzare a imobilului dotal al soției, vânzare care a fost fixată de judecată pentru ziua de 22 Aprilie 1919; că, la acest termen fiind lipsă de concurenți licitațiunea a fost amânată pentru 23 Septembrie 1919; că, între timp și anume la 16 Iunie 1919, a intervenit între soții Goldenberg și intimații din recurs, René și M. Terdiman, o convențiune intitulată act de vânzare dar prin care în realitate soții Terdiman se obligau să o concureze la licitație și să urce prețul până la suma de 290.000 lei, preț care a fost apoi fixat la 320.000 lei prin actul adițional din 24 August 1919; că, la termenul de 23 Septembrie, imobilul în discuțiune a fost adjudecat provizoriu, soților Terdiman pe prețul de 285.000 lei, iar, mai târziu, a fost adjudecat definitiv aceluiași soți și pe același preț prin ordonanța de adjudecare No. 11478 din 9/9, dată de Trib. Ilfov, Secția Notariat;

Că, în urmă, după rămânerea definitivă a ordonanței de adjudecare soții Goldenberg au chemat în judecată pe soții Terdiman pentru a se anula convențiunile din 16 Iunie și 24 August 1919, precum și, în consecință, ordonanța de adjudecare, de oarece susțineau soții Gol-

denberg prin acele acte — prelușe frauduloase, — s'ar fi înstreinat imobilul dotal al Charlottei Goldenberg cu nesocotirea dispozițiilor din legea civilă, care admit înstreinarea imobilelor dotale numai în anumite cazuri.

Ca această acțiune a fos respinsă ca nefondată prin deciziunea supusă recursului;

Că, pentru a decide astfel, Curtea de Apel București, după ce face constatarile de mai sus, motivează că soluțiunea procesului depinde de valabilitatea ordonanței de adjudecare; că, potrivit art. 525 pr. civ., anularea urmăririi, pe motiv că imobilul scos la licitație ar fi dotal, trebuie să fie cerută de către debitoarea Charlotta Goldenberg pe calea unei contestațiuni regulat introdusă; că întrucât o asemenea contestație nu s'a produs, și mai mult, debitoarea a fost față la urmărire fără nici o opunere din partea sa, urmează că ea a consimțit la vânzare; că debitoarea nu poate, pe temeiul art. 568 pr. civ.; să pretindă, că ar avea dreptul să anuleze ordonanța de adjudecare pe calea unei acțiuni principale, pe motiv că n'ar fi trecut cinci ani de la executarea ordonanței, de oarece, motivează Curtea, art. 568 pr. civ se aplică numai terților iar nu și acelor, precum e cazul Charlottei Goldenberg, care au figurat în instanța de urmărire; că, apoi, adăogă Curtea, din examinarea convențiilor de la 16 Iunie și 24 August 1919 și din împrejurările cauzei nu rezultă — ceia ce susțineau recurenții, — că înstreinarea imobilului dotal ar fi fost pusă la cale prin acte simulate și frauduloase; că, în realitate, stabilește Curtea, soții Terdiman, achizitorii imobilului în discuțiune, au fost de bună credință, ascunzându-li-se de către recurenți caracterul dotal al imobilului; că, chiar dacă în adevăr soții Terdiman au neglijat să cercetează registrul de transcripțiuni și sentința pentru a cărei executare s'a cerut urmărirea, acte din care ar fi constatat că imobilul este dotal, această omisiune constituie o simplă neglijență, iar nu manopere dolosive care să atragă nulitatea vânzării; că, deci, conchide Curtea, nefiind dovedită fraudă, urmează că ordonanța de adjudecare nu mai poate fi anulată pe calea unei acțiuni principale și că prin urmare, acțiunea soților Goldenberg trebuie respinsă; că, altfel, mai spune Curtea, valabilitatea ordonanței de adjudecare rezultă și din împrejurarea că, în specie este autoritate de lucru judecat în privința caracterului de nedotalitate a imobilului din litigiu, ceia ce rezultă din deciziunea No. 159 din 920 a Curții de Casație Secția II-a; că în fine, Curtea de Apel, pentru a aduce un ultim sprijin soluțiunei sale, intră în examinarea în fond a adjudecării și motivează că această vânzare a imobilului dotal s'a putut face de oarece creanța, ce a ocazionat vânzarea, deși era ulterioară căsătoriei Charlottei Goldenberg, era însă o creanță privilegiată, creditorul urmăritor având pentru acea creanță, privilegiul constructorului (art. 1737) asupra imobilului; ori — motivează Curtea — pentru îndestularea unei asemenea creanțe imobilul dotal poate fi înstreinat valabil, în afară de cazurile prevăzute de art. 1250 și urm. cod. civ.

Având în vedere că, prin primul motiv de casare, recurenții pretind că instanța de apel a dat deciziunea sa cu exces de putere și violarea art. 1248, 1253, 1255 c. civ. și 525, 526, 565, 568 pr. civ. de oarece a consacrat principiul că femeia dotală poate să-și înstreineze imobilul dotal pe calea unei vânzări silite prin pasivitatea și tăcerea ei în timpul unei asemenea vânzări (art. 525 pr. civ.); când, în realitate sancțiunile prevăzute de procedura civilă în materie de urmărire

nu sunt aplicabile imobilelor dotale, a căror înstreinare e cărmuită numai de legea civilă;

Că, de altfel, adăogă recurenții în cel de al doilea motiv de casare, înstreinarea silită a imobilului dotal din specie este rezultatul unui concert fraudulos; că dacă instanța de apel n'a ajuns la concluziunea fraudei, și prin consecință, la nevalabilitatea înstreinării imobilului, aceasta a putut-o face numai prin: denaturarea convențiilor din 16 Iunie și 24 August 1919; eroare gravă de fapt; violarea art. 5, 963, 966, 1175, 1226 c. civ. și art. 708 și 712 pr. civ.; violarea regulii că fraudă conrupe totul; și, în fine, prin exces de putere și omisiune esențială;

Considerând că, din combinarea art. 525 cu art. 559 pr. civ. rezultă că legiutorul a prevăzut și organizat două căi prin care debitorul urmărit se poate opune la urmărire;

Că aceste două căi sunt calea contestațiunei la Tribunal înainte de adjudecare, conform art. 525 și 526 pe calea recursului în casație în contra ordonanței de adjudecare, conform art. 559;

Considerând că, în afară de calea contestațiunei la urmărire și de aceia a recursului în Casație, debitorul urmărit nu are altă cale pentru a cere anularea urmăririi silite și a ordonanței de adjudecare, și nu poate uza de calea acțiunei principale în anularea ordonanței pentru a ajunge la revendicarea imobilului expropriat, de oarece în afară că o asemenea cale nu a fost prevăzută și organizată de legiutor în această materie excepțională, dar recunoașterea unei asemenea posibilități ar avea de efect inevitabil să sdruccine creditul public, prin nesiguranța ce ar rezulta pentru vânzările silite de imobile efectuate sub controlul justiției;

Considerând că aceste dispozițiuni au a se aplica și atunci când imobilele vândute silite sunt dotale, de oarece nici textele citate și nici vre-un alt text de lege nu prevăd vre-o derogare sub regimul dotal — atunci când aceasta a figurat în instanța de urmărire ca debitoare —, dreptul de a mai discuta, pe calea unei acțiuni principale, valabilitatea înstreinării silite a unui imobil dotal al său și, prin consecință, de a anula ordonanța de adjudecare privitoare la imobilul său dotal;

Considerând că dispozițiunea din art. 568 pr. civ. potrivit căreia un imobil adjudecat poate să fie evins în lăuntru a cinci ani socotind din momentul executării ordonanței de adjudecare, nu privește pe acele părți care precum e cazul Charlottei Goldenberg — au figurat în instanța de urmărire.

Considerând că numai dacă se pretinde și se dovedește că înstreinarea imobilului dotal prin vânzare silită este rezultatul unui concert fraudulos, numai atunci femeia are acțiune pe cale principală în anularea ordonanței de adjudecare, de oarece în acest caz se aplică regula de drept că fraudă conrupe totul;

Considerând că instanța de fond constată, în specie că între Charlotta Goldenberg și intimații n'a fost nici un concert fraudulos în scopul de a se proceda la urmărirea silită a imobilului dotal din litigiu și a se ajunge la adjudecarea imobilului către intimați prin ordonanța de adjudecare, a cărei anulare s'a cerut;

Considerând că această constatare — intrând în atributul exclusiv al instanței de fond și întrucât este dedusă din interpretarea, fără denaturare, a convențiilor din 16 Iunie și 24 August 1919, precum și din examinarea tuturor obiecțiunilor aduse de părțile litigante și aprecierea, suverană, a împrejurărilor cauzei

— urmează că nu este susceptibilă de criticele aduse prin motivul II de casare și, deci, este definitivă;

Considerând că în aceste împrejurări de fapt și față de principiile de drept stabilite mai sus — instanța de fond a făcut, în specie, o justă aplicațiune a legii când a decis că, ordonanța de adjudecare prin care intimații au devenit proprietarii imobilului dotal al recurenței, nu mai poate fi anulată pe calea unei acțiuni principale și este opozabilă recurenței de oarece este definitivă și recurența a figurat în instanțe de urmărire; și când prin conștiință, a decis că acțiunea recurenței nu este fondată;

Că, dar, așa fiind, motivele I și II de casare sunt neintemeiate;

Văzând motivele III și IV de casare:

„III) Greșită aplicare a art. 1201 cod. civ., exces de putere nemotivare.

„Curtea de apel găsește că în privința nedotalității imobilului există autoritate de lucru judecat pe care o deduce din ordonanța de adjudecare și din decizia Inaltei Curți de Casație Secția II-a No. 159-920, prin exces de putere și fără nici o motivare în ce privește existența elementelor legale ale autorității lucrului judecat, mai cu seamă când noi am arătat că prin motivul de recurs judecat și respins prin acea decizie nu au adus în discuțiune — pentru că nici instanța de fond nu judecase — chestiunile de drept menționate în deciziunea No. 159-920;

„IV) Violarea art. 1253 cod. civ. cu art. 1265 c. civ. și art. 1737 No. 4 și 5 cod. civ. cu exces de putere.

„Onor Curte stabilește în mod cu totul eronat, trecând peste toate granițele legale de inalienabilitatea imobilului dotal și acelea de înscrierea privilegiului constructorului, că creanța soțului Goldenberg din sentința Tribunalului Ilfov Secția II-a No. 652-914, era privilegiată pe baza art. 1757 al. 5 cod. civ. și constituia pentru el un titlu valabil pentru urmărirea imobilului;

„Judecând astfel Onor. Curte dă creditorului constructor un privilegiu, asupra imobilului dotal, în afară de cazurile restrictive prevăzute de lege și mai mult încă atribuie acestuia dreptul de a urmări și a se despăgubi din valoarea întregului imobil dotal ceiace anihilează în mod integral granițele legii pentru inalienabilitatea imobilelor dotale.

„Curtea tot prin exces de putere substituie formelor și condițiilor legale prescrise de lege prin art. 1737 c. civ. No. 4 și 5 împrejurări de fapt cari nu pot înlocui în nici un caz formele de publicitate ale privilegiului și nevoea unei autorizațiuni speciale, pentru constituirea privilegiului”.

Considerând că, de oarece soluțiunea instanței de fond se menține pe considerațiunile de sub motivele I și II de casare, devine inutil de a se mai examina motivul de casare, prin care se critică constatarea instanței de fond că ar fi autoritate de lucru judecat în privința caracterului de nedotalitate al imobilului în litigiu, precum devine inutil de a se mai examina și motivul IV, care critică argumentarea sprijinită de instanța de fond pe caracterul privilegiat al creanței ce a ocazionat vânzarea silită a imobilului în discuțiune;

Că, astfel fiind, recursul cată să fie respins.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul etc.

Importanta operă juridică „STUDII DE DREPT CIVIL COMPARAT” a d-lui George P. Docan, președintele Tribunalului Buzău, apărută anul trecut în editura societății noastre „Curierul judiciar”, a fost premiata de Academia Română cu premiul Statului Gh. Asachi”.

CURTEA DE APEL GALAȚI, SECȚIA II

Audiența d. la 12 Februarie 1927

Președinția d-lui CONST. C. VASILIU, Președinte

Alex. Buholtz cu Primăria Galați

Decizia civilă No. 24

Inchiriere. Obligația locatarului de a procura locatarului pașnica folosință a lucrului închiriat. Art. 1420 alin. 3 c. c.

Inchiriere de către Primărie prin bună învoială când cuantumul chiriei nu trece de suma de 30.000 lei. Art. 71, alin. 1 și 216 leg. compt. publice. Neluarea aprobării Ministerului pentru o asemenea contractare nu face actul inexistent, ci anulabil. Art. 85 aceeași lege. Și în ori și ce caz față de principiul că nimeni nu poate găsi în propria-i turpitudine fundamentul unui drept, nu Primăria este în măsură a cere anularea, căci ea era cea indicată să ceară aprobarea ministerului de interne.

Ordonanțele de referé nu sunt hotărâri cu putere de lucru judecat, după cum nu sunt nici sentințele date în apel la aceste ordonanțe.

Curtea,

Având în vedere apelurile declarate conexe și formulate pe de o parte de către Alexandru Buholtz, proprietar, domiciliat în Galați, fundătura Mavromol No. 5, și pe de altă parte Primăria Municipiului Galați, contra sentinței No. 380 din 19 Noembrie 1926, a Trib. Covurlui s. I.

Având în vedere că, prin menționata sentință se admite acțiunea intentată de N. Kirștein, din Galați, se obligă Primăria Municipiului Galați, prin reprezentantul său legal, să se conformeze contractului de închiriere No. 7390 din 926, vizat de ad-ția financiară Covurlui sub No. 4526 din 926 și în consecință să predea reclamantului de îndată ghereta de măcelărie din piața Negri, trecătoarea A. C. deținută de A. Buholtz și se obligă și pârâțul A. Buholtz de a evacua de îndată citata gheretă, iar în caz de împotrivire să fie expulzat cu forța publică; se mai obligă pârâții a plăti reclamantului M. Kirștein suma de 1000 lei speze de judecată.

Având în vedere concluziunile părților și actele dela dosar.

Având în vedere că, prin acțiunea introductivă de instanță, făcută de M. Kirștein prin petiția înreg. la No. 29887 din 23 Octombrie 1926, se cheamă în judecată Primăria Municipiului Galați prin reprezentantul său legal spre a se vedea obligată să predea de urgență ghereta de măcelărie din piața Negri, trecătoarea A. C. chemându-se în acelaș timp și Alexandru Buholtz, deținătorul gheretei ca contradictoriu cu dânsul judecându-se litigiu să-i fie opozabilă hotărârea ce se va pronunța de instanța judecătorească.

Faptul juridic care a dat naștere dreptului reclamat, este că Primăria Urbei Galați prin contractul intervenit între președintele Comisiunei Interimare a Comunei Galați și M. Kirștein, s'a legat convenția prin care primul închiriază celui al doilea ghereta între trecătoarea A. C. din Piața Negri, cu destinația pentru vânzare de carne, pe timp de trei ani, cu începere dela 1 Octombrie 1926 și cu chirie amuață de 25.000 lei, încheindu-se contractul No. 7390 din 20 Martie și vizat de ad-ția financiară Covurlui la No. 4526 din 926 prin care se formulează drepturile și obligațiunile părților.

Contractul începe a fi executat de părți, primăria prin casierul respectiv încasează cu recipisa No. 749 din 22 Martie 1926, suma de 6.520 lei garanția conform art. 3 din convenție, iar cu chitanța No. 5889 din 11 Septembrie prin perceptorul respectiv se încasează suma de 6.250 lei chiria gheretei pe trimestrul Octombrie 1926, și în ziua de 16 Septembrie acelaș an se dă de către primarul Municipiului autorizația cu No. 25617 prin care se permite lui Marcu Kirștein să facă reparații radicale la ghereta de măcelărie situată în piața Negri între tre-

cătoarea A. C. închiriată dela comună cu contractul No. 7930 din 926.

În ziua de 1 Octombrie 1926, când Kirștein urma să intre în folosința gheretei, o găsește ocupată cu Alex. Buholtz și atunci pornește acțiune conform art. 66 bis pr. civ. contra acestui deținător dar care este respinsă prin ordonanța No. 10553 din 6 Octombrie 1926 pe motiv că Kirștein se găsește în raport juridic cu Primăria Urbei Galați, iar nu cu Buholtz și făcându-se apel la complexul Tribunalului Covurlui s. II, a fost respins prin hotărârea din 15 Octombrie 1926 împrejurări cari l-au determinat pe Kirștein să înceapă acțiunea de față.

Primăria în executarea obligațiilor legale, ce îi le impune calitatea sa de locatoare, face o somație lui Alexandru Buholtz, prin care îi atrage atenția că contractul său a expirat, iar ghereta A. C. fiind închiriată lui Marcu Kirștein dela 1 Octombrie 1926 cu contractul vizat sub No. 4528 din 20 Martie 1926 și cum acesta trebuie pus în posesia gheretei, îl somează pe Buholtz ca în termen de 24 ore dela primire, să deșerte și să evacueze ghereta predând-o în bună stare.

La 2 Octombrie 1926 percepătorul Urbei Galați liberează o adeverință prin care se constată că ghereta A. C. a fost înscrisă la No. 6 art. de rol pe numele Alex. Buholtz în baza contractului No. 16785 cu începere dela 1 Octombrie 1921 și până la 1 Octombrie 1926; iar dela această dată ghereta precitată este trecută pe numele lui M. Kirștein în baza contractului No. 7930 din 926, pe un period de trei ani — 1 Octombrie 1926—1 Octombrie 1929 — pentru care s'a plătit chiria pe trimestrul Octombrie 1926 și acum ghereta se găsește înscrisă la art. de rol No. 133 pe numele M. Kirștein.

În cursul procesului în ziua de 16 Decembrie 1926, se face pe numele M. Kirștein și pentru ghereta între trecătoarea A. C. din piața Negri procesul-verbal No. 801 de impunere la taxa și impozitele comunale, iar prin chitanța No. 10281 din 1926 se încasează taxele aferente trimestrului Octombrie 1926, și în fine prin chitanța No. 3 din 31 Decembrie 1926 percepătorul respectiv încasează suma de 6250 lei dela M. Kirștein chiria aceleiași gherete pe trimestrul Ianuarie 1927.

În apel Alexandru Buholtz, în apărare, depune contractul de închiriere intervenit deoparte între Președintele Comisiei Interimare a orașului Galați și de altă parte M. Leibovici și M. Sperling pe timp de 5 ani dela 1 Octombrie 1921 și până la 1 Octombrie 1926 a unei porțiuni de teren dintre gheretele E. G. pentru a construi gherete la fel cu cele existente, contract ce a fost cesionat lui Alexandru Buholtz, cu începere dela 2 Februarie 1922 și se termină la 1 Octombrie 1926; mai prezintă un certificat cu No. 34533 din 10 Decembrie 1926, a Primăriei Municipiului Galați, prin care se arată că în rol la No. 17 figurează înscris Alexandru Buholtz cu ghereta din trecătoarea dintre grupele E și G. din piața Negri.

Acestea fiind faptele și trecând la examinarea apelurilor, începem mai întâi cu acel declarat de Primăria Municipiului Galați.

Având în vedere că conform art. 1420 al. 3 cod. civ., locatorul fiind obligat a procura locatarului în tot timpul contractului folosința pașnică și neîmpiedicată a lucrului închiriat, trebuie dar să garanteze pe locatar atât în contra faptelor sale personale, cât și în contra acelor care ar emana dela terțiile persoane, se înțelege dela sine că locatorul nu poate face nimic spre a turbura această folosință.

Că aceasta fiind obligația legală a locatorului, intimatul M. Kirștein leagă instanța prin acțiunea de față cerând ca Primăria Municipiului Galați să-și îndeplinească obligația as ce decurge din contractul No. 7930 din 20 Martie 1926; iar Primăria pentru a îndepărta obligațiile legale și contractuale, ridică în apel și în apărarea sa excepțiunea că contractul ce constată corelațiunile dintre părți este nul, întrucât este încheiat numai de președintele Comisiunii Interimare, fără a fi aprobat de Ministerul de Interne, conform art. 71, 85 și 216

din legea comptabilității publice și art. 206 al. 3 lit. B. și art. 215 din legea pentru unificarea administrativă.

Având în vedere că, conform art. 71 al. 1 din legea comptabilității publice, se pot face închirieri prin bună învoială a imobilelor a căror chirie anuală nu trece de 30.000 lei, iar prin art. 85 din aceeași lege se prevede că asemenea contracte vor fi aprobate de Ministru; iar cum în specie cuantumul chiriei anuale nu trecea de 30.000 lei anual, convenția putea fi încheiată și prin bună învoială, cum s'a și urmat, fără a se mai face prin concurență și publicitate, deci disp. art. 216 tot din aceeași lege, urmează a-și avea aplicația la alte cazuri, el rămânând străin de specia noastră.

Având în vedere că, s'a mai invocat art. 206 al. b din legea pentru unificarea administrativă, adevărat care sancționează oarecari dispozițiuni cu nulitatea expresă, dar care privește încheerile consiliilor comunale și județene și ale delegațiilor permanente, dar în cazul de față, nu este vorba de cenzurarea unor asemenea acte deci nici aplicația textului nu poate avea loc.

Că s'a mai pus în discuție art. 215 din legea pentru unificarea administrativă, dar nu s'a precizat care ar fi cota din veniturile ordinare anuale a Comunei, care ar încadra, specia spre a se vedea până la ce măsură este aplicabil textul invocat cazului concret din litigiu, altfel nu sunt aplicabile dispozițiile vorbitului articol, căci el a fost inserat în lege pentru a avea o aplicație practică, nu pentru a face obiect de discuții principiale.

Că, din toată apărarea rămâne de cercetat numai faptul că nu s'a îndeplinit contractului forma aprobării Ministerului de Interne potrivit disp. art. 85 din legea asupra comptabilității publice a Statului.

Că, prin săvârșirea unei asemenea operațiuni, nu este vorba de complexarea capacității Primăriei Municipiului Galați în tratarea și desăvârșirea unor acte ce privesc administrarea domeniului privat al comunei, ci este vorba de luarea unor garanții prevăzute prin dispozițiile imperative a unui text de lege.

Că dar, neluându-se aprobarea Ministerului, ar fi vorba de călcarea unor dispozițiuni imperative, cari dau loc la exercitarea unei nulități relative, din partea în favoarea căreia este prescrisă dispoziția, și a cărei reușită depinde de calitatea dispozițiilor călcate dacă ele sunt sau nu esențiale.

Că de asemenea, chiar dacă dispozițiunea cuprinsă în art. 85 ar fi edictată pentru complexarea capacității comunelor, apoi viciu de capacitatea părților nu face actul inexistent, ci numai anulabil, condițiunea fiind cerută numai pentru validarea convențiilor și dar actul fiind numai anulabil, el poate fi desăvârșit printr-o confirmare ulterioară.

Că din primul punct de vedere aprobarea fiind privită ca un act tutelar, ea nu poate fi privită ca esențială întrucât controlul poate fi exercitat și prin alt gen de măsuri și deci suplita dispoziție prin acte posterioare, cum ar fi bunăoară cea mai remarcabilă cu ocazia întocmirii aprobării și votării bugetului comunal; iar din al doilea punct de vedere, contractul încheiat cu viciu de consimțământ, a fost ratificat prin actele posterioare emenate din partea Primăriei Municipiului Galați și anume prin primirea chiriei, prin înscrierea contractului în rolurile de percepție comunal și prin încasarea dărilor aferente; acte ce denotă clar și evident că primăria a ratificat contractul de închiriere No. 7930 din 926.

Iată dar, considerațiuni cari dau ființă legală citatului contract și întrucât Primăria era aceea indicată să îndeplinească forma aprobării contractului de către Ministerul de Interne, în relațiunile oficiale dependente, apoi în fața principiului că nimeni nu poate găsi în propria-i turpitudine fundamentul unui drept, nici primăria nu poate ridica la rangul de drept neîndeplinirea dispozițiilor art. 85 din legea comptabilității, imputată ei, spre a se folosi în distrugerea contractului.

Că pe lângă acestea arătate în fond, apoi și pe chestiuni de pură procedură, apelul Primăriei Municipiului Galați nu poate fi primit, întrucât conform art. 317 pr. civ., partea care a e-

executat de bună voie o hotărâre nu mai este în drept a o apela.

Că în speță se constată că sentința Tribunalului a fost pronunțată la 19 Noembrie 1926, și apelată de Municipiul Galați la 16 sau 17 Decembrie 1926 (data îndoelnică), iar în interval a urmat la 14 Decembrie 1926 încasarea taxelor comunale și la 31 Decembrie 1926, primirea și încasarea sumei de 6250 lei, chiria trimestrului Ianuarie 1927, deci acte evidente care denotă că Primăria a achiesat la sentința Tribunalului, căci altfel s'ar fi oprit dela asemenea acte cari erau îndeplinirea unor obligații judecătorești.

dar din toate aceste puncte de vedere, apelul Primăriei Municipiului Galați, cată a fi privit ca nefondat și ca atare respins.

Având în vedere cel de al doilea apel, introdus de Alexandru Buholtz, care în prim ioc ridică excepția autorității lucrului judecat, trasă din ordonanțe de référé, care respinge cererea lui M. Kirștein îndreptată contra apelantului, ordonanță confirmată și de complectul Tribunalului care s'a pronunțat prin respingerea apelului lui Kirștein.

Că asemenea ordonanțe, deși prin sine executori își au deci asemănarea cu hotărârile judecătorești, nu sunt însă adevărate hotărâri și deci nu au puterea lucrului judecat, după cum nu au acest caracter nici sentințele date în apel de tribunal asupra acestor ordonanțe, pentru că și ele sunt de aceeași natură, adică rezolvă chestiunea în mod provizor, fără a prejudeca fondul.

Că dar nu se poate deduce autoritatea lucrului judecat din ordonanța în referă și sentința tribunalului dată asupra acestei ordonanțe, așa că excepția ridicată de apelant cată a fi privită fără temeii.

Că apelantul mai pune în discuție și în apărarea sa tema ca fiind doi chiriași cari discută același drept de folosință, trebuie preferat acel ce are posesia lucrului, în specie apelantul având și contract anterior.

Că astfel apelantul își pune singur chestiunea situației sale juridice în raport cu bunul închiriat și susține că deși contractul său a expirat la 1 Octombrie 1926, dar titlul său de a ține mai departe folosința este o tacită reconducție.

Că materia care guvernează tacita relocație sau reconducție este prevăzută prin art. 1437, 1436 și 1452 cod. civ., după care pentru a se opera tacita reconducție, este necesar pe de o parte ca locatarul să rămână și pe de altă parte ca el să fie lăsat în posesiunea imobilului închiriat, deci întâlnirea unui acord tacit a voinței părților, de unde rezultatul că se încheie astfel un nou contract, cel vechiu fiind desființat prin expirarea termenului.

În specie, din modul cum s'au comportat părțile se pune chestiunea dacă a avut loc relocația pe care o pretinde apelantul Buholtz cu toate că era dator să a face această dovadă, totuși nu aduce decât certificatul primăriei Municipiului Galați No. 34533 din 926, că se găsește înscris în rol la No. 17 cu ghereta din trecătoarea dintre grupele E. și G. din piața Negri, deci altă gheretă, decât cea din litigiu care este între trecătoarea A. și C., apoi nici nu se cerea a dovedi cea mai de căpetenie obligație a locatarului, plata chiriei; din contra M. Kirștein dovedește că a plătit și Primăria a primit chiria pe trimestrul Octombrie 1926 și Ianuarie 1927, că este înscrisă în rolul percepției comunale și a achitat taxele cuvenite și pe deasupra că Primăria Municipiului Galați a somat pe apelantul A. Buholtz, de a evacua ghereta dintre trecătoarea A. C., contractul expirându-i la 1 Oct. 1926 și urmează a fi predată intimatului Kirștein cu care are contract dela această dată.

Că în fața unor asemenea manifestațiuni din partea Primăriei, unde este voința ei de a lăsa ghereta în posesia lui Buholtz, unde este acordul de consimțământ, în faptul indirect că Primăria caută a face fără efect contractul lui Kirștein, dar aceasta este relativ la acesta, iar nu relativ la contractul nou ce voește a deduce apelantul Buholtz față de care lipsind cu

desăvârșire nici un fel de consimțământ din partea Primăriei, deci nici un raport juridic, care să creeze vreun drept apelantului, atunci și deținerea gheretei nu poate fi considerată decât ca o turburare de fapt din partea unui terțiu.

Că potrivit art. 1426 c. civ., locatarul nu are acțiune în garanție contra locatarului pentru turburările de fapt emaneate dela terții, ci numai contra autorului turburării, — întrucât locatarul nefiind în culpă, nu poate răspunde de fapta altuia.

Că astfel fiind, chestiunea se explică juridicește și punerea în cauză a lui Alexandru Buholtz, față de care intimatul avea interes să facă opozabilă hotărârea ce o va căpăta în deslegarea litigiului.

Că dar, rezultă clar și cu toată preciziunea că apelantul Alexandru Buholtz deține ghereta între trecătoarea A. C, fără o cauză și ca atare apelul său fiind fără nici un temei juridic, cată a fi privit ca nefondat.

Că față de cele dezvoltate îmbrățișându-se întreaga și complectă chestiune dedusă înaintea Curții, urmează a considera apelurile ca nefondate și ca atare respinse.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată formulată de intimatul M. Kirștein și apreciind fixează suma de câte 1000 lei de fiecare apelant la care-i obligă să plătească intimatului.

Pentru aceste motive redactate de d-l Consilier V. Gh. Ioan, etc.

(ss) C. C. Vasiliu, I. G. Macri, V. G. Ioan.

NOTA. — A se vedea și sentința Tribunalului publicată în Jurisprudența Generală 1927, sp. 28 și Drep-tul 1927, pag. 47, care a admis în parte acțiunea intimatului, înlăturând apărările formulate de apelanții de azi pentru chestiuni de procedură (art. 5, lit. e leg. acc. judec. și art. 7 al. 1 aceeași lege) care s'au acoperit în instanța de apel ce a avut astfel posibilitatea ca judecând fondul să dea o așa frumoasă decizie.

A. L. V.

A apărut, în editura „Curierul Judiciar“. NOUA LEGE A TIMBRULUI ȘI A IMPOZITULUI PE ACTE ȘI FAPTE JURIDICE, însoțită de Expunerea de motive, Avizul Consiliului legislativ, Rapoartele dela Cameră și Senat și Instrucțiunile date pentru punerea ei în aplicare. Având la fine un INDICE ALFABETIC care înlesnește cercetările și arată timbrul și taxa la care e supus fiecare act și fapt juridic. Prețul 100 lei.

A apărut în Editura Soc. Anon. Curierul Judiciar DESPRE PATERNITATE ȘI FILIAȚIUNE, de d-l Prof. Alex. Cerban. Prețul 30 lei.

Rugăm stăruitor pe d-nii abonați din provincie a nu mai aștepta alte invitațiuni, cari sunt costisitoare, sau sosirea în localitate a încasatorilor, și a bine-voi să trimită achitarea abonamentului prin mandat postal, direct la Administrația revistei Curierul Judiciar, București, str. Artei 5, notând pe cotorul mandatului, pentru abonamentul datorat partida Nr. Asemenea pentru comande de cărți.

Rugăm pe onorații noștri colaboratori și cititori—avocați și magistrați—să binevoiască a continua cu trimiterea regulat, săptămânal—scrise descifrabil pe câte o pagină — a hotărârilor ce interesează a fi publicate ca spețe fie în Curierul Judiciar, în extenso, fie în Jurisprudența Generală, în rezumat, așa după cum le publicăm.

La hotărârile cari prezintă un interes deosebit, Redacția va îngriji să fie însoțite de Note.